

New York Times Bestseller

Daydream

A Maple Hills Novel

เดย์ดรีม

HANNAH GRACE

เจนจิรา เสรีโยธิน แปล

Daydream

HANNAH GRACE

เดย์ดรีม

บรรณาธิการ

ปิยะบุตร สุทธิตารา

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

Pupe chiquita

ผู้เขียน : Hannah Grace

ภาพ : Prince's Collection

ผู้แปล : เจนจิรา เสรีโยธิน

บรรณาธิการบริหาร

สังจະ จรัสรุ่งรวีรว, อรรถพร ชันธิกุล

ผู้จัดการฝ่ายผลิต

วรพล ณิชกุล

ออกแบบปก

ชัยรัตน์ อินทะพันธ์

จัดรูปเล่ม

กมลทวานิตย์ มนต์ริมโนรมย์

พิสูจน์อักษร

พรรณรัตน์ ชูราชี่

ประสานงานการผลิต

สุวิรัตน์ จิ๋ว, ฉัตรดนัย ศรีสวัสดิ์

เทคนิคการผลิต

ศรีธเนย์ คมชา

Created By

Published By

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด

200 หมู่ 4 ชั้น 19 ห้อง 1901

จัสมินอินเตอร์เนชันแนลทาวเวอร์

ถ.แจ้งวัฒนะ ต.ปากเกร็ด อ.ปากเกร็ด

จ.นนทบุรี 11120

โทรศัพท์ 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย)

โทรสาร 0-2962-1084

ร้านค้าและตัวแทนจำหน่าย

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 112-114

โทรสาร 0-2962-1084

สมาชิกสัมพันธ์

โทรศัพท์ 0-2962-1081-3 ต่อ 121

โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ที่ บริษัท พิมพ์ดี จำกัด

30/2 หมู่ 1 ถนนจะหวากวิถี ต.โคกขาม

อ.เมืองสมุทรสาคร จ.สมุทรสาคร 74000

โทรศัพท์ 0-2401-9401

เดย์ดรีม

Copyright © 2024. Daydream

by Hannah Grace.

Rights arranged with Brower Literary & Management, Inc., through Little Rainbow Agency, Thailand.

Thai translation copyright © 2026

by IDC Premier Co., Ltd. The moral rights of the author have been asserted.

เครื่องหมายการค้าอื่นๆ ที่อ้างถึงเป็นของบริษัทนั้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 โดยบริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนใด ส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ ไม่ว่าในรูปแบบใดๆ นอกจากนี้จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้จัดพิมพ์เท่านั้น

บริษัท ไอดีซี พรีเมียร์ จำกัด จัดตั้งขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ที่มีคุณภาพสู่ผู้อ่านชาวไทย เรายินดีรับงานเขียนของนักวิชาการและนักเขียนทุกท่าน ท่านผู้สนใจกรุณาติดต่อฝ่ายอีเมลที่ infopress@idcpremier.com หรือทางโทรศัพท์หมายเลข 0-2962-1081 (อัตโนมัติ 10 คู่สาย) โทรสาร 0-2962-1084

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2569

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

Hannah Grace

เดย์ดรีม

นนทบุรี : ไอดีซีฯ, 2569.

440 หน้า

1. เจนจิรา เสรีโยธิน (ผู้แปล)

I ชื่อเรื่อง

Barcode 885-916-101-2450

ราคา 420 บาท

E-Book มีนาคม 2569

คำนำสันนิษฐาน

บางครั้งความรักไม่ได้เริ่มต้นจากความกล้าหาญ แต่มาจากความเปราะบางที่เราไม่เคยตั้งใจจะเผยให้ใครเห็น

เดย์ดรีม คือเรื่องราวของช่วงเวลาระหว่างความจริงกับความฝัน ระหว่างสิ่งที่เราเคยสูญเสียกับสิ่งที่เราไม่กล้าหวังว่าจะมีได้อีก ในนิยายเรื่องนี้ผู้เขียนได้พาเรากลับไปยังเมมเบิลฮิลล์อีกครั้ง สถานที่ที่เต็มไปด้วยเสียงหัวเราะ มิตรภาพ และหัวใจที่ยังคงเรียนรู้ที่จะเชื่อใจใครสักคนอยู่

ท่ามกลางความสับสน ความไม่มั่นใจ และความกลัวที่จะเริ่มต้นใหม่ เฮนรี และฮัลลีได้ค้นพบว่า บางครั้งสิ่งที่เราเฝ้ามองหาอาจอยู่ใกล้เราตลอดเวลา เพียงแต่เรายังไม่พร้อมจะมองเห็นมัน และบางครั้งคนที่ช่วยเยียวยาเรา อาจไม่ใช่คนที่เข้ามาเพื่อเปลี่ยนเรา แต่เป็นคนที่ทำให้เรากลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง

เดย์ดริมไม่ได้เป็นเพียงแค่เรื่องของความรัก แต่เป็นเรื่องของการเติบโต การให้อภัยตัวเอง และการยอมรับว่าเราทุกคนต่างก็มีสิทธิ์ที่จะฝัน

สำนักพิมพ์ชั้นเดหวิงเป็นอย่างยิ่งว่า เรื่องราวนี้จะทำให้หัวใจของทุกคน ได้สัมผัสกับความอ่อนโยนอันแสนงดงามอีกครั้ง และเตือนพวกเราทุกคนให้รู้ว่า บางความฝันไม่ได้มีไว้เพียงเพื่อฝัน แต่มีไว้เพื่อให้เราสามารถใช้ชีวิตอยู่ในนั้นจริง

ด้วยรัก

Sundae Publishing

คำนำผู้แปล

ในที่สุดก็มาถึงเล่มจบที่ทุกคนรอคอย เรื่องของเฮนรี โซโย

ฮัลลี นางเอกในเล่มนี้แตกต่างจากนางเอกสองเล่มที่แล้วคือเธอเป็นคนธรรมดาอย่างเราๆ ค่ะ ขณะที่สตาสซีเป็นนักกีฬาทีมชาติ ออโรร่าเป็นสาวเปรี้ยว ไฮโซมหาเศรษฐี แต่ฮัลลีเป็นเด็กสาวธรรมดา มาจากครอบครัวชนชั้นกลาง ลูกผสม ชอบอ่านหนังสือ เซนซิทีฟ ใจดีกับทุกคน แต่ทุกคนกลับไม่ค่อยเห็นคุณค่าของเธอ สรุปสามคำคือ เรียบง่าย ใจเย็น เป็นเบ๊ นั่นเอง คุณสมบัติอื่นๆ เลยใช่ไหมคะ ผู้แปล จึงมั่นใจว่าผู้อ่านจะเข้าถึงและเข้าใจตัวละครนี้ได้ดีกว่านางเอกสองเรื่องที่ผ่านมา

และเข้าใจด้วยว่าตัวเราที่เป็นคนธรรมดา ซักแล้ว เว้นแ้ว โลเล บางทีมันก็นำราคาสูงสำหรับคนอื่น (และคนอ่านแน่นอน) ขอให้อดทนกับฮัลลีหน่อยนะคะ เพราะเธอจะทำให้เรารู้ว่าเฮนรีน่ารักขนาดไหน จดลิสต์สิ่งที่เฮนรีทำได้ค่ะ มันคือข้อปฏิบัติพื้นฐานที่ผู้ชายควรทำให้แฟน

ฮันนาห์ เกรซ อาจจะนำเสนอเรื่องเบาๆ ให้เราได้จิ้นฟินมีความสุข แต่เธอแอบสอดแทรกสิ่งที่สำคัญที่สุดในความสัมพันธ์คือการเคารพในความต้องการของอีกฝ่าย โดยเฉพาะมาจากฝ่ายชาย หรือพูดอีกอย่างคือ เธอทำให้เราเห็นตัวอย่าง

ผู้ชายดีๆ เพื่อที่เราจะได้ไม่ต้องทนกับผู้ชายเลวๆ นั่นเอง (อันนี้ผู้แปลตีความเอง 555) ทำไมการไม่ประนีประนอมที่จะยอมคบกับผู้ชายตรงแดงจึงสำคัญหรือคะ เพราะมันมีผลโดยตรงต่อความเคารพในตัวเองของเราคะ ไม่ว่าเราจะเป็นผู้หญิงธรรมดาที่มีดีแค่อ่านหนังสือ และอีกฝ่ายจะเป็นนักกีฬาหล่อรวยคนทั้งโลกอยากได้ แต่อยากให้ทุกคนกัดฟันสู้และเป็นฮัลลีสกันจนในที่สุดก็ได้มาพบเฮนรี่นะคะ

เดย์ดริมบอกให้รู้ว่ารอหน่อย ความรักดีๆ มีอยู่จริง

เดย์ดริมบอกเราว่ามีอยู่จริงๆ นะที่เราจะได้เจอคนในฝัน และเป็นคนในฝันของเขาเหมือนกัน

ฝันกลางวันให้มีความสุขค่ะ มันจะช่วยให้เราเผชิญความจริงได้เข้มแข็งขึ้น

เจนจิรา เสรีโยธิน

แต่เหล่าลูกสาวคนโตทุกคนที่ฉันรู้จัก
ฉันเห็นพวกคุณ
ฉันขอบคุณพวกคุณ
และที่สำคัญที่สุด
ฉันรักคุณในแบบที่คุณเป็น
ไม่ใช่เพราะว่าคุณต้องคอยทำทุกสิ่งเพื่อทุกคน

เพลงฮิต

ART | TYLA 2:29

DAYDREAMIN' | ARIANA GRANDE 3:31

HOSTAGE | BILLIE EILISH 3:49

LET ME GO | GIVÉON 2:57

WHAT MAKES YOU BEAUTIFUL | ONE DIRECTION 3:20

END OF AN ERA | DUA LIPA 3:16

MARJORIE | TAYLOR SWIFT 4:18

VALENTINE | LAUFEY 2:49

NEVER KNOCK | KEVIN GARRETT 4:36

WE CAN'T BE FRIENDS (WAIT FOR YOUR LOVE) | ARIANA GRANDE 3:49

GIRL I'VE ALWAYS BEEN | OLIVIA RODRIGO 2:01

DON'T | BRYSON TILLER 3:18

WANNABE | SPICE GIRLS 2:53

KARMA | TAYLOR SWIFT 3:25

LITTLE THOUGHTS | PRIYANA 1:12

I MISS YOU | BEYONCÉ 2:59

HOW DOES IT MAKE YOU FEEL | VICTORIA MONÉT 3:36

TEENAGE DREAM | KATY PERRY 3:48

POV | ARIANA GRANDE 3:22

DANDELIONS | RUTH B. 3:54

ทว่าหนังสือเป็นเพียงภาพสะท้อนของหัวใจ-ทุกหน้าคือจังหวะการเดินของชีพจร
เอมิลี ดิกคินสัน

จดหมายจากฉันนะ

ถึงผู้อ่านที่รัก,

ฉันรู้ว่าทุกคนอยากเริ่มอ่านกันแล้ว แต่ขอฉันปูพื้นสักนิดหน่อยก่อนที่พวกคุณจะมาตั้งคำถามเรื่องรักของเฮนรี่กับฮัลลี ตอนแรกฉันบอกว่าจะเป็นแค่ “โน้ตสั้นๆ” แต่พอนั่งลงและเรียบเรียงความคิดว่าจะพูดอะไร ก็รู้เลยว่าคงสั้นไม่ได้แล้ว

ตั้งแต่ไอซ์เบรกเกอร์ตีพิมพ์ ฉันได้รับข้อความถามมาเยอะมากกว่าเฮนรี่ จะได้รับการวินิจฉัยเพื่ออธิบายบุคลิกที่ฉันเรียกมาตลอดว่า “มีลักษณะประสาทแตกต่าง” (Neurodivergent Coded) คำตอบสั้นๆ คือ ไม่ค่ะ เขาไม่ได้รับการวินิจฉัยอะไรแบบนั้น

บางคนอาจจะคิดว่า โอเค ก็ได้ เราอ่านจากหนังสือเอาเองก็ได้ แต่ฉันรู้ว่าหลายคนรู้สึกว่าคุณเหมือนถูกสะท้อนผ่านตัวของเฮนรี่ หรือกำลังอยู่บนเส้นทางการค้นพบตัวเองแบบเดียวกัน การได้รู้ก่อนล่วงหน้าจึงอาจเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบางคน

ฉันเคยพูดมาตลอดว่าจะไม่เขียนเรื่องที่มีการวินิจฉัยโรค ดังนั้นคนที่ติดตามฉันมาสักพักคงไม่แปลกใจเท่าไร มีเหตุผลอยู่มากมาย แต่นอกจากอุปสรรคในชีวิตจริงที่เฮนรี่อาจจะเจอในระบบสาธารณสุข เหตุผลหลักคือผู้คนสามารถใช้ชีวิตได้อย่างเต็มที่ทุกวันได้โดยไม่ต้องมีคำอธิบายว่าทำไมถึงรู้สึกว่าคุณแตกต่าง

แม้จะไม่ได้ได้รับการวินิจฉัยทางการแพทย์ ก็ไม่ได้ทำให้ใครหรือความต้องการของเขาต้องค่าลงไปเลย

เฮนรี่และการกระทำของเขามักจะอิงมาจากตัวฉันเอง และต้องรอสามสิบกว่าปีฉันถึงได้รับการวินิจฉัยว่าเป็น AuDHD* ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันยังไม่รู้เลยตอนเริ่มเขียนตัวละครเฮนรี่ ตอนอายุยี่สิบเท่ากับเฮนรี่ ฉันขี้หงุดหงิดและอารมณ์เสีย เพราะ

*มีอาการทั้งออทิสติกและ ADHD (โรคสมาธิสั้น) ในคนเดียวกัน

รู้สึกเหมือนสมองทำงานไม่ถูกต้องและรู้สึกเหมือนจะขาดอากาศหายใจ ไม่เคยมีใครคิดเลยว่าสิ่งที่ฉันเผชิญอยู่อาจเป็นอะไรมากกว่าแค่ภาวะวิตกกังวลและภาวะซึมเศร้าที่ฉันได้รับการวินิจฉัยไว้

บอกตามตรงว่าหนังสือเล่มนี้เขียนยากมากสำหรับฉัน ฉันอยากให้มีนอกมาตีเพื่อคุณทุกคน และที่สำคัญกว่านั้นคือฉันอยากให้มีนอกมาตีเพื่อเฮนรี

ฉันใส่เศษเสี้ยวของตัวเองลงไปในตัวละครทุกตัวที่สร้าง ความวิตกกังวลของอนาสตาเซีย ความเสียสละของเนท ความโหยหาอยากเป็นที่ต้องการของออโรรา ความเปล่าเปลี่ยวของฮัลลี และบาดแผลในใจของรัสจากการติดพันของพ่อ ฉันกังวลมากกว่าคนอ่านจะไม่เข้าใจเฮนรี โดยเฉพาะส่วนที่เขา—หรือฉันเอง—ปิดตัวเองหรืออยากอยู่คนเดียว ส่วนที่เหนื่อยล้าจากการพยายามสะท้อนตัวตนของคนรอบข้างและดูดซับพฤติกรรมของพวกเขาเหมือนฟองน้ำ ส่วนที่พยายามเต็มที่แล้วแต่ก็ยังทำทุกอย่างพังไปหมด

ตลกร้ายชะมัด ความกดดันที่ฉันกดดันตัวเองเพื่อไม่ให้พวกคุณผิดหวังคงจะเป็นตัวตนของ “เฮนรี” มากที่สุดเท่าที่ฉันทำได้

ฉันคิดว่าเฮนรีเป็นหนึ่งในตัวละครที่เปลี่ยนแปลงมากที่สุดนับตั้งแต่ฉันสร้างเขาขึ้นมา แต่นั่นเพราะฉันเองที่เปลี่ยนไปมากนับตั้งแต่พาเนทกับสตาสซีมารู้จักพวกคุณ

หวังว่าคุณจะอ่านเรื่องนี้และมองเห็นผู้ชายคนหนึ่งที่รักคนรอบตัวจริงๆ และเมื่อเกิดเรื่องขัดแย้ง คุณก็สามารถมองผ่านสายตาที่เข้าใจว่าไม่ใช่ทุกคนที่จะคิดเหมือนกันหมด

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า*เดย์ดรีม*จะคุ้มค่ากับการรอคอย

หาที่นั่งสบายๆ อ่านค่ะ เพราะเรื่องนี้ยาวแน่

ด้วยรักเสมอ

ฮันนาห์

บทที่ 1

ฮัลลี

“ฉันว่าเราเลิกกันเถอะ ฮัลลี”

สีหน้าเคร่งขรึมของวิลดูตลกเมื่อฉากหลังเป็นครัวของฉัน ลูกไม้และลายดอกไม้ที่ยายเลือกมักสะเทือนอารมณ์และชวนให้โหยหาอดีตเกินไปจนฉันทำใจเปลี่ยนมันไม่ได้ ตู้อิสเทืองมะนาว ซึ่งเป็นงานฝีมือที่ยายทำหลังจากไปเรียนวิธีผสมทรายมาร์ตินกับมิลซิสแอสเตอร์ข้างบ้าน จอย แมวพันธุ์แร็กดอลล์ที่ยายซื้อมาเพื่อฉลองตอนฉันย้ายเข้ามา กำลังงีบหลับบนเคาน์เตอร์อาหารเช้า รายล้อมด้วยปลาถักโครเชต์ กลิ่นครัวของต้อบรอบสองโซยมา เพราะฉันมักอบรอบแรกไหม้ตลอดบรรยากาศดูบ้านๆ เกินไป ไม่ใช่เรียสเกินไป ธรรมดาเกินไปจนไม่เข้ากับความขึงขังของเขา

สายตาเขามองตามทุกการเคลื่อนไหวขณะที่ฉันถอดผ้ากันเปื้อนลาย *ดิสอิส มี เบกกิง* ที่เขาซื้อให้ฉันในวันเกิด รวากับว่าเขากำลังรอให้ฉันระเบิดอารมณ์ ลูกใหญ่อะไรสักอย่าง กรามขบเกร็งเน้นใบหน้าคมสันของเขา เขาดูไม่เหมือนผู้ชายสบายๆ ที่ฉันเคยเด็ดด้วยในปีที่ผ่านมา และยิ่งไม่เหมือนเพื่อนที่คบกันมาเป็นสิบปีเลย ไม่สิ วิลคนนี้ดูเหมือนคนที่ใกล้จะระเบิดแล้ว

หลังจากถอดผ้ากันเปื้อนแขวนไว้กับตะขอข้างเตา ฉันลากเก้าอี้มานั่งฝั่งตรงข้ามเขาที่เคาน์เตอร์อาหารเช้า พอเอามือทำคาง ฉันไม่แน่ใจว่าตั้งใจเลียนแบบท่าทางเขา หรือเป็นผลจากการที่เรารู้จักกันมานาน

เขายื่นมือข้ามโต๊ะมาจับมือฉันแล้วบีบแน่นเป็นการให้กำลังใจ “พูดอะไร
หน่อยเถอะ ฮัล ฉันยังอยากเป็นเพื่อนกับเธออยู่นะ”

ฉันควรพูดอะไรสักอย่าง ถึงฉันจะขาดประสบการณ์ แต่ก็ยังมีสามัญสำนึก
พอสมควร ฉันจึงค่อนข้างมั่นใจว่าการเลิกกันควรเป็นเรื่องที่สองฝ่ายคุยกัน ฉันบีบ
มือตอบ อย่างน้อยก็ดูเหมือนฉันมีส่วนร่วม “โอเค”

นี่ไม่ใช่การเลิกครั้งแรกแบบที่ฉันเคยจินตนาการไว้ ฉันไม่เคยคิดว่ามันจะ
รู้สึก... เหมือนไม่รู้สึกเลย ฉันเคยคิดว่าต้องรู้สึกเหมือนหัวใจสลายจนเจ็บเสียนตาย
คิดว่านรกจะหยุดร้องเพลง ท้องฟ้าเป็นสีเทา และแม้จะมีความว่างเปล่าอย่างที่เคย
จินตนาการไว้ แต่มันก็ไม่เหมือนกันเสียทีเดียว ฉันไม่แน่ใจว่าเป็นเรื่องปกติหรือ
เปล่าที่เราจะจินตนาการถึง “การเลิกกันครั้งแรก” เอาไว้ แต่ฉันนึกว่าอย่างน้อย
การอกหักของตัวเองก็น่าจะมีอะไรที่น่าสนใจสักหน่อย... ทว่าน่าเศร้านักที่มันดัน
เหมือนกับชีวิตรักโดยปกติทั่วไปของฉันคือจิตสนิท ไม่มีอะไรแตกสลาย ท้องฟ้า
ยังเป็นสีฟ้าเหมือนเดิมอย่างที่เคยเป็นในลอสแอนเจลิส

“ไม่ต้องกลั่นไฉน ฮัล บอกความรู้สึกออกมาตรงๆ ได้เลย”

คำพูดกระตุ้นให้ฉันเปิดใจของเขาเกือบทำให้ทุกอย่างแยhenkไปกว่าเดิม
ฉันดึงมือออกจากเขา กดฝ่ามือบนต้นขาและซังใจหาวิธีที่ดีที่สุดเพื่อรับมือกับเรื่อง
นี้ “ฉันไม่ได้กลั่น เธอพูดถูก เราสองคนคงไม่เหมาะที่จะเป็นอะไรกันมากกว่าเพื่อน”

วิลกะพริบตาสองครั้ง “เธอเห็นด้วยหรือ ไม่เสียใจเลยหรือ”

ฉันรู้สึกอย่างแรงกล้าเลยว่าวิลอยากให้ฉันเสียใจ และฉันก็โทษเขาไม่ได้
ฉันอยากเสียใจเหมือนกัน เพราะอย่างน้อยถ้าเสียใจ ฉันก็จะเชื่อได้ว่าตัวเองยังมี
ความสามารถในการตกหลุมรัก

เพราะฉันเคยอยากตกหลุมรักเขาจริงๆ

ปกติฉันไม่ใช่คนที่มีปัญหากับการใช้คำพูด แต่ตอนนี้คุณคงดูไม่ออกเลยว่า
ฉันเป็นแบบนั้น ฉันไม่อยากทำให้วิลเจ็บปวด จึงยากที่จะหาคำพูดเหมาะสม ฉันเริ่ม
เสียใจจริงๆ แล้วที่ไม่รู้จักแกลังระเบิดอารมณ์ออกมาเสียหน่อย

“ไม่ใช่ว่าฉันไม่เสียใจนะ ฉันแค่คิดว่าเราไม่ควรทำให้เรื่องมันยืดเยื้อ ถ้าเรา

ไปกันไม่รอด ฉันรักนายนะ วิล แต่ไม่อยากเอามิตรภาพของเรามาเสี่ยงเพื่อจะฟินคบกัน” ...มากกว่าที่เราฟินกันมาแล้ว—คือสิ่งที่ฉันไม่ได้พูดออกไป

“แต่เธอไม่ได้รักฉัน” เขาพูดตอ น้ำเสียงแสดงความชื่นชมชัดเจน “ใช่ไหม”

ถ้าเตะตัวเองได้ ฉันคงทำไปแล้ว “แล้วมันสำคัญตรงไหน ในเมื่อนายกำลังจะเลิกกับฉันอยู่”

เหมือนฉันไปเตะเขาแทน “มันสำคัญสำหรับฉัน การที่เธอบอกรักฉันกับการที่เธอรักฉันมันไม่เหมือนกัน แต่เธอไม่ได้รักฉัน ใช่ไหม ไม่เคยเลยด้วยซ้ำ เพราะอย่างนั้นเธอถึงดูมีความสุข”

ไม่อยากจะทำอะไรเลย เขาเข้าใจว่าหน้าฉันที่เป็นอยู่ตอนนี้คือใบหน้าที่มีความสุข เขารู้จักฉันบ้างไหมเนี่ย

สำหรับทุกคน ยกเว้นเราสองคน ฉันกับวิล เอลลิงตันเป็นคู่ที่เสี่ยงกันไม่ได้ ตอนพ่อแม่ฉันหย่ากัน แล้วแม่แต่งงานใหม่กับพอล พ่อเลี้ยงของฉัน เราย้ายจากนิวยอร์กมาอยู่แอริโซนาเพราะงานของพอล ตระกูลเอลลิงตันอยู่บ้านติดกัน พ่อแม่ของเราสนิทกันอย่างรวดเร็ว ฉันเลิกนับไปแล้วว่าพวกเราใช้เวลาวันหยุดกับพักร้อนด้วยกันมาที่ครั้งตลอดสิบปีที่ผ่านมา ซึ่งหมายความว่าวิลกับฉันไม่มีทางเลือกมากนักสำหรับการใช้เวลาอยู่ร่วมกัน

ทว่าความสัมพันธ์ของเราก็ไม่เคยมีความตึงเครียด ไม่มีข่าวลือแบบว่าพวกเขาคบกันหรือเปล่า ไม่มีการสัมผัสมือที่ไม่อยากปล่อยหรือช่วงเวลาลับ เป็นแค่ฮัลลิกับวิล เพื่อนบ้านที่เป็นเพื่อนสนิทกัน

เรารอดชีวิตจากช่วงมัธยมมาด้วยกัน ฉันเห็นเขาออกเดทกับทุกคนในห้อง โดยไม่มีช่วงเวลาแบบ “*You Belong with Me*”^{*} เลยสักนิด และแล้วเมื่อปีก่อน ตอนเรากลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อนของมหาวิทยาลัย วิลชวนฉันเป็นคู่เดตในงานแต่งงาน ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าเขามีตัวเลือกแรกอยู่แล้ว ซึ่งไม่ใช่ฉัน แต่เขาชวนเพราะพ่อแม่ของเขาคัดฉัน

^{*}เพลงของเทย์เลอร์ สวิฟต์ พูดถึงผู้หญิงที่แอบรักเพื่อนผู้ชายที่มีแฟนแล้วและเชื่อว่าตัวเองต่างหากที่เข้าใจเขาที่สุดและเหมาะกับเขาจริงๆ

ด้วยความเป็นคนหัวโบราณ พวกเขาไม่คิดว่าการที่ผู้หญิงใช้เวลาช่วงฤดูร้อนอ่านหนังสือกับเขียนงานจะเป็นเรื่องดี เพราะฉัน “จะไม่มีวันหาแฟนได้จากการก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ” ขนาดจีจี น้องสาววัยรุ่นของฉันยังประชดว่า “ศตวรรษที่สิบเก้าโทรมาทางวิธีคิดแบบนี้กันแล้ว” แต่พวกเขาก็ยังยินยอมให้ฉันตอบรับคำชวนอยู่ดี

ที่งานแต่งงานนั่นเอง หลังจากชดโวน์กันหลายอีกจากขวดที่ขโมยมาจากโต๊ะไหนก็ไม่รู้ เราก็จับกันและกลายเป็นชนวนแห่งความยุ่งเหยิงทั้งหมดนี้

ตอนแรกมันก็ตื่นเต้นดี ช่วงสองอาทิตย์ก่อนจะกลับมหาวิทยาลัย ฉันมองความสัมพันธ์ของเราในมุมมองใหม่หมดเลย วิลเป็นคนเนื้อหอมมาตลอด ถึงจะไม่อยากยอมรับในตอนี้ แต่ฉันก็รู้สึกพิเศษอยู่ที่เขาเลือกคบกับฉัน

เขาเคยเป็นกัปตันทีมฮอกกี้ตอนมัธยม แฟนฮอกกี้พูดกันว่าเขาคืออนาคตดาวรุ่งของเอ็นเอชแอล เขาหล่อและมีเสน่ห์ สามารถเอาตัวรอดได้ในทุกสถานการณ์ด้วยรอยยิ้มทรงเสน่ห์นั้น พอเข้ามหาวิทยาลัยความมั่นใจของเขาก็ยิ่งพุ่งกระฉูด จากการที่ฉันแวะไปหาเขาตลอดช่วงปีหนึ่งก็เห็นเลยว่าเขาเป็นที่นิยมชมชอบเหมือนตอนมัธยมเลย

ดังนั้นเมื่อพิจารณาอย่างถ่วงถี้แล้ว ทำไมฉันถึงจะไม่อยากคบกับเขาละ ในเมื่อคนอื่นก็อยาก แถมเขายังเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวของฉันด้วย มันก็สมเหตุสมผลดีออก จริงไหม

ฉันไม่ได้เป็นกัปตันทีมอะไรทั้งนั้น ไม่มีความจำเป็นต้องเอาตัวรอดจากสถานการณ์ไหนเพราะไม่ได้ทำอะไรที่น่าสนใจสักเท่าไร ไม่มีคำชมยวเป็นหางว่าวเวลาคนพูดถึงฉัน เพราะงั้น ไซ้ ฉันค่อนข้างปลื้มอยู่

แน่นอนว่าพ่อแม่เราดี๊ดีสุดๆ รู้สึกว่าความฝันเรื่องวางแผนแต่งงานกับมีหลานร่วมกันใกล้เป็นจริง และไม่สำคัญว่าฉันจะเรียนที่เมเปิลฮิลล์ ส่วนวิลจะเรียนที่ซานดิเอโก มันห่างกันแค่สองชั่วโมงเอง พวกเขามั่นใจว่าเราจะไปกันรอด เพราะยังงั้นฉันก็จัดตารางเวลาให้ไม่ชนกับตารางซ้อมฮอกกี้ของวิลได้

ง่าย จะ ตาย

ความมั่นใจของพ่อแม่ทำให้ฉันมีความมั่นใจขึ้นมาด้วย ซึ่งเป็นสิ่งที่ฉันโหยหามาก หลังจากความตื่นเต้นแรกจางหายไป ครั้งแรกเมื่อวิลขอให้ฉันมีเซ็กซ์กับเขา ฉันบอกว่ายังไม่พร้อม แล้วเขาบอกว่าฉันแค่กั้วเพราะเขาเคยนอนกับสาวๆ มามากมาย และบอกให้ฉันไม่ต้องกังวลเรื่องนั้น

ด้วยใบหน้าสยดสยองและความรู้สึกอันแรงกล้าที่อยากหนีออกจากตรงนั้นให้เร็วที่สุด ฉันบอกเขาว่าฉันไม่สนหรือว่าเขาจะเคยคบกับใครมาก่อน ประวัติศาสตร์เซ็กซ์ของเขาไม่มีผลอะไรต่อการที่เราจะไปถึงขั้นนั้นหรือไม่

ฉันอยากรู้สึกเหมือนมีผีเสื้อบินว่อนอยู่ในท้องและมีแรงกระตุ้นที่อธิบายไม่ได้พาให้ฉันอยากเขย่งเท้าขึ้นซ้าๆ ตอนเราจูบกัน ทว่าฉันกลับเจอตัวต่อพร้อมความรู้สึกขยะแขยงน่าอึดอัดต่อฉันทุกครั้งทีวิลสอดมือเข้ามาได้สัมผัสธาตุญาณบอกฉันว่ามีบางอย่างผิดปกติ แต่หัวใจก็เถียงว่าต้องใช้เวลาหน่อย สมองบอกว่าฉันรู้คำตอบทุกอย่างอยู่แล้ว แต่ฉันซ้ซลาดเกินกว่าจะรับฟัง

“ฮัลลี เธอช่วยออกจากโลกในจินตนาการสักพักแล้วมาคุยกับฉันแบบเป็นเรื่องเป็นราวสักทีได้ไหม ให้ตายสิ” วิลพูดเสียงห้วน เสียงดังจนจอยตื่น เจ้าเหมียวเดินทอดน่องข้ามโต๊ะ สะบัดหางตะคางฉันก่อนจะนอนลงตรงหน้าอีกครั้ง เสียงเตาอบร้องเตือน วิลพิมพ์คำสบล ขณะทีฉันปิดเตาแล้วหยิบครัวซองต์ทีฉันไม่มีอารมณ์จะกินแล้วออกมา

“ฉันไม่ได้รู้สึกดีกับเรื่องนี้เลย ฉันรู้สึกเหมือนนายโมโหทีฉันตอบว่าโอเค แล้วจะให้ฉันทำยังไง กร๊ดใส่ นายหรือร้องไห้ฟูมฟายระะะ”

เขาพ่นลมที ยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่มกลบคำสบลทีเขาพิมพ์ คำ ฉันเกลียดนิสัยพิมพ์คำแบบนี้ของเขามาตลอด “ฉันโมโหทีจะต้องโดนตำว่าเป็นคนบอกเลิกเธอ ทั้งทีเธอเป็นฮัลลีชอบเอาใจคน ทีเอาใจคนอื่นมากเกินไปจนบอกเลิกเองไม่ได้ ฉันต้องเป็นไอ้อภิมหาเลวทีทำสิ่งทีเธอซ้ซลาดเกินไปทีจะทำ มันไม่ยุติธรรมเลย ฉันต้องการเธอ แต่เธอไม่ต้องการฉัน แต่คนทีต้องเป็นตัวร้ายกลับเป็นฉัน”

ฉันคิดผิดไป มันมีคำคุณศัพท์ต่อท้ายชื่อของฉัอยู่จริงๆ แค... ไม่ใช่คำชมเท่านั้นเอง

“ฉันไม่ใช่พวกชอบเอาใจใคร ฉันแค่พยายามให้โอกาสเราแก้ปัญหากัน
ใช้ว่าฉันอยากจะทำตัวแย่เสียเมื่อไหร่”

“อยากให้เธอยอม ‘แย่’ กับฉันดูบ้างจริงๆ นั่นแหละ มันน่าจะพอแก้ปัญหา
ของเราได้” เขาก็พิมพ์แค่พอให้ฉันได้ยิน

เหมือนแทงเข่ารอยซ้ำ รอยซ้ำใจที่เกิดเพราะเขาตั้งแต่แรก ฉันอยากกลอก
ตาใส่แล้วบอกว่าเขาทำตัวเหมือนเด็กแถมน่าสมเพชขนาดไหน แต่ในความเป็นจริง
ในที่สุดเขาก็จับจุดที่ทำให้ฉันเจ็บจริงได้แล้วในบทสนทนาห่วยแตกนี้

ฉันไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมความต้องการทางเพศถึงหายไปทันทีที่มีเขา
เข้ามาอยู่ในสมการ ฉันอยากเข้าใจจริงๆ

แต่ฉันไม่อยากให้วิลตีใจที่รู้ว่าเขาแทงถูกจุดแล้ว ฉันจึงถอนใจแล้วเอียงคอ
“เธอนี่เลวจริง”

วิลกดอกขณะเอนหลังฟังแก้อีร่ากับพยายามหัดตัวเองให้เลิกลง นิ้วมือ
บีบสันจมูกเบาๆ แล้วเปล่งเสียงกึ่งถอนใจกับครางออกมา “ขอโทษ พุดแบบนั้น
มันฟังดูต่ำตมไปหน่อย ฉันแค่...” เขาลุกขึ้นนั่งตัวตรงอีกครั้ง ทำทางกระสับกระส่าย
แตกต่างจากท่าทางสบายๆ ตามปกติของเขา “อดรู้สึกไม่ได้ว่ามันน่าจะดีกว่านี้
ถ้ารู้สึกเหมือนเราคบกันแบบผู้ใหญ่จริง ฉันไม่เข้าใจว่าเธอรู้ได้ยังไงว่าตัวเองเกลียด
เซ็กซ์ทั้งที่ไม่เคยลอง ฉันอดทนกับเธอมาตลอด ฮัลลี้ จริงไหม อดทนมากกว่าที่
ผู้ชายคนไหนจะอดทนได้”

ตอนนี้ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมเขาอยากเลิกกับฉัน เมื่อนึกได้ว่าฉันบอกว่ายัง
ไม่พร้อมจะมีเซ็กซ์กับเขาเมื่อคืน หากอดทนของเขาคือการยอมหยุดเมื่อฉันบอกให้
หยุด ก็ใช่ วิลอดทนจริง แต่ถ้าอดทนหมายถึงการยกเรื่องเซ็กซ์มาพุดซ้ำไปมา คอย
ได้ส่วนความคิดและความรู้สึกฉันเหมือนกำลังสอปากคำ แต่ก็ยังพาลหงุดหงิด
เวลาฉันตอบเหมือนเดิมว่ายังไม่พร้อม เออ ใช่ เขาอดทน

แต่ฉันค่อนข้างมั่นใจว่าสองอย่างนั้นไม่เรียกว่าอดทนหรอก เพียงแค่ฉัน
ไม่มีแรงจะมาเจาะลึกชีวิตเซ็กซ์ที่ส่วนใหญ่จะต้องพึ่งพาตัวเองของฉันระหว่างมือ
เข้าแบบนี้

“เราเป็นผู้ใหญ่สองคนที่คบกัน นั่นคือสิ่งที่ทำให้มันเป็นความสัมพันธ์ของผู้ใหญ่” อย่างที่ฉันพูดมาเป็นล้านครั้งแล้ว “แล้วก็เห็นแก่พระเจ้า ขอพูดเป็นครั้งสุดท้ายนะ ฉันไม่เคยพูดว่าฉันเกลียดเซ็กซ์ ฉันแค่บอกว่ายังไม่พร้อม แล้วเราก็ประนีประนอมกัน ฉันก็ยอมทำอย่างอื่นให้”

“อ้อ พ่อเรียกว่าประนีประนอมนี้ฟังแล้วรู้สึกดีเป็นบ้าเลย ชอบใจมาก”

ฉันอยากเอาหัวใจโต๊ะให้รู้แล้วรู้รอด “ฟังนะ เราเริ่มหลุดประเด็นแล้ว เราจะบอกพ่อแม่ว่าเป็นการตัดสินใจของทั้งสองฝ่าย ไม่มีใครผิด เป็นการตัดสินใจร่วมกัน”

เขามองฉันด้วยสีหน้าไม่อยากเชื่อ “เธอคิดว่าพ่อแม่จะเชื่อฉันเหรอ แล้ววันขอบคุณพระเจ้าล่ะ ไหนจะคริสต์มาส ทริปหยุดยาวช่วงปิดเทอมอีก เธอโลกสวยเกินไปแล้ว ถ้าคิดว่าพวกเขาจะปล่อยผ่านไปง่ายๆ”

ที่เขากังวลว่าพ่อแม่จะมีท่าทีอย่างไรต่อขาวนี้ก็ฟังดูมีเหตุผลอยู่ เพราะมันก็เป็นเรื่องที่ฉันกังวลเหมือนกัน เขาอาจพูดถูกจริงๆ ฉันอาจซี้ซั้ว และเอาใจคนอื่นเกินไป จนทำให้เขาต้องเป็นฝ่ายเลือกเพื่อตัวฉันเองจะได้รอด

ฤดูร้อนที่เราเพิ่งกลับบ้านด้วยกันมายิ่งทำให้เห็นชัดเลยว่า หากไม่มีงานอดิเรก ไม่มีภาระครอบครัวมาเติมเต็มเวลา เราต่างก็โตเกินกว่าจะอยู่ด้วยกันแล้ว วิลอยากออกไปผจญภัยกับเพื่อนให้เต็มที่ก่อนเริ่มทำงานจริงจัง ส่วนฉันก็อยากเป็นนักเขียนที่ได้ตีพิมพ์หนังสือก่อนอายุยี่สิบห้า เราทั้งคู่ต่างมีแรงผลักดัน แค่เรากำลังขับเคลื่อนกันไปคนละทาง บวกกับความตึงเครียดจากเรื่องที่ไม่ยอมถอยชั้นในตามคำเรียกร้อง การเลิกราคั้งนี้จึงเป็นทางสายเดียวที่ไม่อาจเสี่ยงได้ของเรา

หากฉันมีเพื่อนคนอื่นที่ไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกับวิล พวกเขาคงสงสัยว่าทำไมเราถึงคบกันตั้งแต่แรก เป็นคำถามที่วนอยู่ในหัวฉันมาตลอดปีที่ผ่านมา และคำตอบก็ไม่ได้ทำให้ฉันดูดีเลย

ฉันคิดหลายมุมตั้งแต่เรื่องที่ฉันเป็นพวกชอบเอาใจคนอื่นอย่างที่คนอื่นมักเรียกไปจนถึงว่าฉันอาจจะเข้าข่ายต่อต้านซ่าไปนิด เกรย์สัน พี่ชายของฉัน พี่เกลียดวิลมาตลอด บอกว่าวิลหยิ่งเกินไป แล้วมิตรภาพของเราก็เกิดจากฝ่ายเดียวเกินไป ฉัน

เรียบร้อยเกินกว่าจะต่อต้านเรื่องอื่นในตอนนั้น การไม่เชื่อฟังจึงเป็นการต่อต้านที่สุดเท่าที่จะทำได้แล้ว แต่แม้กระนั้นเหตุผลของฉันก็ฟังดูไร้สาระอยู่ดี

สุดท้ายฉันก็เสียความจริงไม่ได้ว่ามันเกิดจากความเหงา เพราะหากเราเลิกกันแล้ว ฉันจะเหลือใคร

แน่นอนว่าความสัมพันธ์ของเราอาจจะไม่ได้สมบูรณ์แบบ แต่เขาโทรหาฉันทุกวัน และเขาก็อยากมีฉันอยู่ใกล้ๆ

“ฉันจะบอกว่าอยากไปคริสต์มาสกับพ่อและแซนนอนมาก คิดว่าที่น่าจะอยู่ด้วย ฉันจะได้ใช้เขาเป็นข้ออ้างให้ดูน่าเชื่อถือขึ้นได้ พอถึงตอนเรากลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูใบไม้ผลิเดือนมีนาคม ทุกคนคงลืมเรื่องที่เราเลิกกันแล้วละ”

“แน่ใจหรือ” เขาถาม ฉันเพ่งย่นบัตรพันโทษที่ดีที่สุดในโลกให้แท้ๆ เขายังซ่อนความดีใจไว้ไม่มีอีก ให้ตายเถอะ น่าคลื่นไส้จริง

“แน่ใจที่สุด” ฉันตอบ

ฉันมองท่าทางของเขาที่ผ่อนคลายขึ้น “ถ้าเธอไม่กลับบ้าน ฉันว่าเธอก็ไม่ควรมาดูฉันแข่งอีก”

ก็ไม่ใช่เรื่องที่คาดเดาไม่ได้ แต่เขาน่าจะบอกเลิกก่อนหน้าที่ฉันจะตัดสินใจยกเลิกชมรมหนังสือแถมยังปรับตารางเรียนใหม่ไปแล้วเพื่อให้มีเวลาไปดูเขาแข่ง

ฉันใช้คำว่าตัดสินใจ แต่ในเมื่อเราไม่ได้คบกันแล้ว ฉันก็ไม่ต้องพยายามพูดให้วิลดูดีอีกต่อไป ฉันยอมรับตามตรงได้แล้วว่าวิลเข้าข้างฉันตลอดฤดูร้อน แม้ฉันจะบอกตลอดว่าไม่อยากไป จนในที่สุดก็ต้องยอมแพ้หลังจากที่เขาบอกว่าแฟนคนอื่นยังพยายามกันทั้งนั้น ฉันจัดแจงทุกอย่างทันทีที่เริ่มปีการศึกษา ฉันไม่อยากทำให้อ่านหนังสือผิดพลาดเลยที่แจ่งกะทันหันแบบนี้ แต่พวกเขาน่ารักมาก มีพนักงานคนหนึ่งตื่นเต้นที่จะได้รับช่วงต่อจากฉัน

“โอเค ไม่เป็นไร ฉันก็ไม่อยากให้เพื่อนๆ รู้สิว่าต้องเลือกข้างเหมือนกัน ถ้าฉันไม่ไปคงจะง่ายขึ้น”

ถ้าฉันไม่รู้จักวิลดีพอ ก็คงไม่ทันสังเกตว่าเขาขมวดคิ้วแล้วก็เริ่มทำหน้ามู๋ แต่มันชัดมาก สีหน้าแบบไม่อยากจะเชื่อ “ฮะ ใช่” เขาเกาตามแนวกราม “ใครๆ

ก็บอกให้ฉันเลิกมาสักพักแล้ว ฉันไม่รู้ว่าถ้าเธอยังไป พวกเขาจะเป็นยังไง คงจะอึดกระอะ่วนกันน่าดู”

เป็นครั้งแรกตั้งแต่เขาพูดว่า “ฉันว่าเราควรเลิกกัน” ที่ฉันรู้สึกอยากร้องไห้ แม้ฉันจะรู้อยู่แล้วว่าระหว่างเรามีบางอย่างไม่ถูกต้อง แต่การรู้ว่าบรรดาเพื่อนมหาวิทยาลัยของเขามีส่วนและช่วยกันลงความเห็นให้เขาเลิกกับฉันทำให้ท้องไส้ฉันปั่นป่วน

ฉันพยายามไปดูการแข่งขันที่ฉันชอบไปได้เสมอ ตั้งแต่ก่อนเราจะคบกันด้วยซ้ำ ฉันใส่เสื้อเบอร์ของเขา ไปนั่งร่วมกับแฟนคนอื่นๆ ตะโกนเชียร์เขา ฉันศึกษาว่าใครชอบอะไร พยายามอย่างหนักที่จะกลมกลืนตอนที่พวกเขาพูดถึงคนจากมหาวิทยาลัยที่ฉันไม่รู้จัก เพราะเพื่อนของฉันมักจะเป็นเพื่อนของวิลด้วยเสมอ ตั้งแต่เด็กแล้ว เขาเป็นคนแนะนำฉันให้รู้จักคนใหม่ๆ เสมอ

คำพูดของเขายังเจ็บจี๊ด ขณะฉันมองเขายกแก้วกาแฟขึ้นดื่มจนหมด เขาดูไม่ทุกข์ร้อนอะไรเลย ขณะที่ฉันแทบอยากหาฟุ้งไกลที่สุดแล้วฝังตัวเองตรงนั้น “ไม่ใช่เพื่อนฉันอีกต่อไป เข้าใจละ”

“พวกนั้นไม่เคยเป็นเพื่อนเธอตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ถ้าคิดดูดีๆ” เขาจ้องฉัน รอให้พูดอะไรกลับไป ราวกับเขาไม่ได้เพิ่งขำประเด็นอ่อนไหวที่สุดใส่หน้าฉันอย่างหน้าตาเฉยเหมือนถามเรื่องดินฟ้าอากาศ “เคยคิดบ้างไหมว่าเธอคงมีเพื่อนของตัวเองบ้างถ้าเลิกเอาแต่อยู่ในโลกจินตนาการ”

“โอ๊ย ตอนนี้นายพูดเหมือนพ่อแม่ตัวเองเลยนะ คนเราชอบอ่านหนังสือและยังอยู่ในโลกความเป็นจริงได้ตามปกติ” ฉันลากเสียง “ฉันไม่ใช่คนนอกสังคมเพราะฉันอ่านนิยายโรแมนซ์ บางทีถ้าฉันใช้เวลาในเมเปิลฮิลล์มากกว่าไปคอยตามนาย ป่านนี้ฉันก็มีกลุ่มเพื่อนของตัวเองในเมืองนี้แล้ว”

เขาพ่นลมเยาะ ถ้าทำท่าเก๊กน่าหมั่นไส้อีกที ฉันจะเอาครีวของต์ปาหัวเขาแล้ว “บางทีถ้าเธอใส่ใจกับความสัมพันธ์ของเราเท่ากับความสัมพันธ์ที่ไม่มีอยู่จริง ฉันก็คงไม่ต้องมาเสียเวลาชีวิตเป็นปีแบบนี้”

เหลือเชื่อที่บทสนทนาเพียงครั้งเดียวทำให้มุมมองของเราต่อใครคนหนึ่งเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้ “ฉันว่าเธอควรกลับไปได้แล้ว”

“อย่าอ่อนไหวนักน่า ฮัล” เขาลุกจากเก้าอี้แล้วเดินอ้อมมาหาฉัน มือที่วางบนไหล่รู้สึกหนักกว่าปกติสิบเท่า จูบของเขาที่กลางกระหม่อมแสนร้อนเหมือนกรด “ฉันแค่ให้ความสำคัญกับตัวเองก่อน อยากทำอะไรเพื่อตัวเองบ้าง ขึ้นปีใหม่อันนี้ก็ควรได้เริ่มต้นใหม่ ฮอกก็ก็เริ่ม...”

เสียงเขาพล่านต์อยู่เบื้องหลัง แต่ฉันบังคับตัวเองให้ฟังรู้เรื่องไม่ไหว เพราะต้องใช้สติทุกเศษเสี้ยวของตัวเองไม่ให้ระเบิดใส่เขาไปว่า—ฉันรู้ยะ รู้ดีด้วย เพราะฉันให้ความสำคัญกับเขามาตลอด ตั้งแต่จำความได้เลยด้วยซ้ำ อันที่จริงก็ไม่ใช่แค่เขาหรอก ฉันให้ความสำคัญกับทุกคนก่อนตัวเองมาตลอด

ตลอดชีวิตฉันแบกรับภาระและความรับผิดชอบที่คนอื่นไม่อยากจะทำ ฉันเสียสละโดยไม่ถามเพราะนั่นคือสิ่งที่ฉันทำมาตลอด จนถึงจุดนี้ก็ยากที่จะรู้ว่าฉันทำไปเพราะอยากช่วยจริงๆ หรือแค่เพราะความเคยชิน

ตอนครอบครัวฉันต้องผสมปนเปและขยายใหญ่ขึ้นจากการที่พ่อแม่หย่าแล้วแต่งงานใหม่ รายชื่อคนที่ฉันต้องช่วยก็เพิ่มขึ้นด้วย ถึงเกรยสันจะเป็นพี่คนโต แต่สุดท้ายทุกอย่างก็ตกมาที่ฉันอยู่ดี เท่าที่จำความได้ฉันได้ยินแต่ “ฮัลลีไม่ว่าอะไรหรอกที่จะช่วย” ไม่มีใครเคยถามสักครั้งว่า “ฮัลลี จะว่าอะไรไหม” หรือ “ฮัลลี มีเวลาหรือเปล่า”

ฉันจำไม่ได้ว่าเคยสมครใจ และฉันก็เหนื่อยมาก

ฉันอยากบอกว่าโรคเอาใจคนอื่นของฉันจำกัดเฉพาะแค่กับคนที่ฉันรัก แต่ฉันรู้ว่าไม่ใช่ ไม่ว่าจะเป็นวิล เพื่อนของเขา พ่อแม่เขา เพื่อนบ้าน... หรือแม้แต่คนแปลกหน้า

รู้สึกเหมือนทุกคนที่เดินเข้ามาในชีวิตฉันล้วนแล้วแต่สามารถอยู่เหนือฉันในลิสต์เรื่องสำคัญได้ทั้งหมด แล้วสุดท้ายฉันได้อะไรกลับมา

โสด ไม่มีเพื่อน ไม่มีงานอดิเรก มีแต่ตารางเวลาที่เหมาะจะเป็นแฟนนักกีฬา ฮอกก็ แต่แทบจะไม่มีอะไรให้ทำอีกแล้วในเมื่อตอนนี้ฉันไม่รู้จะเอาเวลาพวกนั้น

ไปทำอะไร

ฉันเบื่อกับการนั่งเป็นผู้โดยสารในชีวิตตัวเองเต็มที ดังนั้นถ้าวิลจะใช้ปีสาม
ของเขาทำทุกอย่างเพื่อตัวเอง ฉันก็จะทำบ้างเหมือนกัน

บทที่ 2

เฮนรี

ถ้าการเดินทางข้ามเวลาเป็นเรื่องจริง ผมจะใช้มันย้อนเวลากลับไปโน้มน้าวให้นิล ฟอล์กเนอร์ ปฏิเสธโอกาสที่จะเป็นโค้ชชอกรักบี้มหาวิทยาลัยตั้งแต่แรก

แม้จะตั้งใจดีที่สุด หรือฝึกฝนมาแล้วกว่ายี่สิบปี ผมก็ยังไม่เก่งพอที่จะเข้าใจ แรงจูงใจของคนอื่น แต่ปกติผมจะเก่งในการไม่ยอมโมโหใครๆ เพราะอย่างนี้ท้องผมถึง รู้สึกขมวดเกร็งทันทีที่ผมได้ยินเสียงแหบห้าวของฟอล์กเนอร์ตะโกนเรียกชื่อตัวเอง

“โอออออออ” บ๊อบบี้พยายามเลียนเสียงฝีเท้าในคาร์ตุนสุดชีวิต เรียกเสียง หัวเราะดังลั่นในห้องแต่งตัวที่มีคนอยู่ครึ่งห้อง

เขาไม่ทันสังเกตสายตาที่ผมจ้องเขาเขม็งขณะกำลังสวมเสื้อยืดทีมไททันส์ “มีคณงานเข้าแล้ว ไปทำอะไรมาล่ะ กัปตัน”

“ไม่รู้วะ” ผมบ่นกลับขณะดึงกางเกงวอร์มขึ้น “เล่นชอกกี๋ หายใจ ใช้ชีวิต เป็นไปได้ทุกอย่าง”

“เป็นเกียรติที่ได้รู้จักนายนะ เพื่อน” แมตตีพูดพลางตบหลังผมขณะเดินผ่านไปห้องน้ำ “อย่าไปบอกใครนะ แต่นายเป็นคนโปรดของฉันตลอดกาล”

“แล้วฉันเป็นตัวตลกของนายหรือไง” คริสไวยวายพร้อมปาสิ่งที่คุณเหมือน ถูงเท้าสกปรกใส่ มันกระเด็นไปโดนท้ายทอยของแมตตีจนทำให้ผมดำสนิทของ เขายุ่งเหยิง แล้วกลับไปได้มานั่ง

แค่นี้แหละ ความอดทนของผมต่อเพื่อนร่วมทีมก็ถึงขีดจำกัดแล้ววันนี้

“ไม่เป็นไรหรอกน่า” รัชพยายามปลอบผมขณะเอาผ้าขนหนูเช็ดผมที่เปียกของตัวเอง “ถ้านายยังไม่ออกมาตอนฉันพร้อม ฉันจะไปรอที่รถแล้วกัน”

เพิ่งเปิดเทอมได้ไม่กี่อาทิตย์ แต่ผมก็รู้สึกเหมือนโดนรถทับแล้ว ช่วงฤดูร้อนผมใช้เวลาส่วนใหญ่ค้นข้อมูลในกูเกิลว่าจะเป็นการกัปตันที่ดีได้อย่างไร แม้จะรู้สึกเหมือนไม่ได้คำตอบที่ชัดเจน แต่ผมก็พยายามนำประเด็นที่เก็บเกี่ยวได้มาลองทำดู ผมเป็นคนแรกที่มาถึง และกลับเป็นคนสุดท้าย พยายามให้กำลังใจผู้เล่นใหม่ที่ยังไม่มั่นใจ ผมพยายามคิดบวก ซึ่งหมายถึงการไม่พูดทุกอย่างที่ผุดขึ้นมาในหัวทันที เปิดใจลองอะไรใหม่ๆ ทั้งที่นิสัยของผมชอบยึดติดกับสิ่งที่คุ้นเคย ตั้งใจออกกำลังกายให้ครบเซตแทนที่จะปล่อยให้ตัวเองเสียดสีกับการจัดเพลย์ลิสต์ให้เป๊ะ ไม่ซ่อมไปฝืนกลางวันไป

พุดง่าย ๆ คือผมกำลังทำหลายอย่างที่ขัดกับสัญชาตญาณของตัวเอง

ผมไม่เต็มใจงานวันเกิดของอนาสตาเซียกับโลล่าด้วยซ้ำ เพราะอินจัดกับข้อมูลที่ว่าสมรรถภาพทางกีฬามีความเกี่ยวข้องกับการดื่มแอลกอฮอล์

ดังนั้นแค่คิดว่าโค้ชฟอล์กเนอร์โกรธผมเรื่องอะไรไม่รู้ ทั้งที่ผมพยายามทำหน้าที่อย่างดีที่สุดก็ทำเอาผมจุกเสียดแน่นท้องไม่น้อย เสียงก้านของผมเคาะประตูห้องทำงานของโค้ชดังก้องไปทั้งห้อง “เข้ามา!” เขาตะโกน “นั่งสิ เทิร์นเนอร์”

เขาชี้ไปที่เก้าอี้ผ้าตาข่ายเก่าๆ ฝั่งตรงข้าม ผมทำตามที่เขาบอก จากการพยายามใส่ใจผู้ชายคนนั้นมาอย่างหนัก ผมจึงสามารถจำแนกเขาออกเป็นสามสถานะหลักคือ

1. โกรธและเสียงดังอย่างไร้เหตุผล
2. หงุดหงิดกับชีวิตที่ต้องวนเวียนอยู่กับนักชอกกี
3. และแบบที่เขามองผมอยู่ตอนนี้ที่ไม่รู้จะเรียกยังไงดี

เขาเอปากกาเคาะโต๊ะไม่หยุด เสียงพลาสติกกระทบไม้ดังชัด ผมต้องใช้พลังชีวิตทั้งหมดห้ามใจไม่ให้เอื้อมมือไปแย่งมันมาเพื่อจะได้เสียบ “รู้ไหมว่าฉันเรียกนายมาทำไม”

“ไม่รู้ครับ โค้ช”

โชคดีที่เขาวางปากกาลงแล้วเลื่อนคีย์บอร์ดเข้าหาตัว “ฉันเพิ่งได้อีเมลขอให้โทรไปคุยเรื่องของนาย เพราะนายสอบตกรายงานวิชาของศาสตราจารย์ธอร์นตัน แต่แทนที่จะไปหาอาจารย์และหาทางแก้ไข นายกลับไปหาอาจารย์ที่ปรึกษา ขอถอนวิชานี้ซะอย่างนั้น นายมีอะไรจะแก้ตัวก่อนฉันจะโทรไปเบอร์นี้ไหม”

คำศัพท์ทุกคำที่เคยเรียนมาระเหิดหายเกลี้ยงเหลือแต่คำว่า *ฉิบหาย*

“ไม่มีครับ โค้ช”

เขาลูบหัวตัวเองเหมือนกำลังปิดผมตกไปข้างหลัง ผมอยากถามมาตลอดว่าทำไมต้องทำแบบนี้ในเมื่อที่แกหัวโล้น และจากเทปการแข่งที่เราเคยดูกัน เขาหัวล้านแบบนี้มีสี่ห้าปีแล้ว ถึงเพื่อนบางคนจะเชียร์ให้ลองถามดู แต่เนทเดือนผมว่าอย่าถามหากผมไม่อยากช่วยทั้งชาติ ซึ่งผมก็ไม่อยาก คำถามนี้จึงลอกหลอนผมทุกครั้งที่เห็นเขาปิดเส้นผมที่ไม่มีอยู่จริง “งั้นก็โอเค”

นิ้วอวบของเขาจิ้มโทรศัพท์แรงจนแทบทะลุขณะกดเบอร์ หนีบทูโทรศัพท์ไว้กับไหล่ ผมไม่มีทางเลือกนอกจากฟังเขาแนะนำตัว ตามด้วยเสียงอึมและอาชนะพูด เนทบอกเราเสมอว่าโค้ชฟอสก์เนอร์ดมกลิ่นความกลัวได้ เราจึงไม่ควรเผยจุดอ่อนให้เขาเห็นเด็ดขาด การยอมรับว่าผมสอบตกเทอมนี้ตั้งแต่ก่อนจะเริ่มด้วยซ้ำให้ความรู้สึกเหมือนเผยจุดอ่อนเป็นบ้า

เขาวางโทรศัพท์ลงแล้วจ้องหน้าผมเขม็งจนรู้สึกเหมือนเขากำลังจ้องทะลุจิตวิญญาณ

“คุณกุซมานบอกว่าเขาเตือนนายสามรอบแล้วเรื่องให้จัดเวลานัดลงทะเบียนเรียน—”

“จริงครับ”

“—แล้วพอถึงเวลาที่จะลงทะเบียน วิชาที่นายอยากเรียนก็เต็มแล้ว นายเลย

เลือกวิชาของธอร์นตันแทน เพราะวางแผนว่าจะใส่ชื่อรอควิวิชาอื่นไว้ แล้วค่อยไปถอนวิชาเขาตอนสัปดาห์สลับวิชาใช่ไหม”

“ครับ”

“แต่นายก็ไม่ได้ลงชื่อตัวเองในลิสต์รอควิ แล้วก็ไม่ได้พยายามจะถอนวิชา ระหว่างสัปดาห์สลับวิชาด้วย”

ผมตั้งใจจะทำจริงๆ นะ สาบานเลย แต่ช่วงนั้นผมมัวแต่ยุ่งกับการคอยติดตามเนทและพยายามเป็นกับต้นทิมที่ตีจนลิมเรื่องอื่นเสียสนิท อุปสรรคทุกอย่างทำให้ผมผัดวันประกันพรุ่งไปเรื่อยๆ ผมคอยบอกตัวเองว่าเดี๋ยวค่อยจัดการที่หลัง จนกระทั่งมันสายเกินไป

“นั่นก็จริงเหมือนกันครับ”

“งั้นนายกำลังจะบอกฉันว่า...” เขาพูดแล้วหยุดจิบกาแฟจากแก้วซ้ำๆ เหมือนจงใจทรมานผมมากขึ้น “ทั้งที่มีโอกาสตั้งมากมายที่จะแก้ไขสถานการณ์ด้วยตัวเอง แต่นายไม่ทำ แล้วตอนนี้นายก็นั่งตรงนี้ มารบกวนเวลาแค่นี้ก็ชั่วโมงในวันที่ดินไม่ต้องเห็นหน้านาย แล้วหวังให้ฉันช่วยอย่างนั้นอะ”

ผมอยากจะท้วงว่าเขาเป็นคนเรียกผมมาเอง ผมไปขอความช่วยเหลือจากที่ปรึกษาที่ถูกจ้างมาเพื่อดูแลนักศึกษาที่เป็นนักกีฬาโดยเฉพาะแล้ว แต่ผมสงสัยว่าเขาคงตอบสนองเรื่องนั้นเหมือนกับเรื่องที่ผมสออตกรายงานนั้นแหละ “คงงั้นครับ”

“นายมีปัญหาอะไรกับธอร์นตันนักหนา”

ผมนึกย้อนคำพูดที่อนาสตาเซียกับผมซัดซ้อมกันก่อนไปเจอคุณกฤษมาน ผมพูดทวนคำพูดของเธอเหมือนนกแก้วนกขุนทอง “รูปแบบการสอนของอาจารย์กับรูปแบบการเรียนรู้ของผมเข้ากันไม่ได้ครับ”

“นายต้องให้คำอธิบายกับฉันมากกว่านั้น เทรินเนอร์” ฟอสก์เนอร์ถอนหายใจ เอนหลังพิงเก้าอี้ เขาคlickเมาส์แล้วจ้องคอมพิวเตอร์ “นายทำได้เยี่ยมทุกวิชา แล้วฉันก็รู้ว่านายเป็นเด็กขยัน แต่วิชานี้มีอะไรที่ทำให้นายคิดว่าต้องถอน”

ผมพยายามนึกย้อนสิ่งที่ตัวเองอธิบายกับอนาสตาเซียกับออโรราในวันที่ยกเลิกมาจากเข้าเรียนกับธอร์นตันครั้งแรก ผมพาล้มอยู่หน้าที แล้วต้องนอนแผ่กับ

พื้นห้องเพดานอยู่นานเป็นชั่วโมง “ผมต้องลงวิชาการเขียนเชิงวิชาการเพื่อให้ครบตามเงื่อนไขของสาขาที่เรียน แล้วหลักสูตรของศาสตราจารย์ธอร์นตันก็ขึ้นชื่อว่าต้องอ่านและค้นคว้าเยอะมาก—ถึงไม่มีใครอยากเรียนกัน เขาสอนประวัติศาสตร์โลกเป็นหลัก แทบไม่พูดเรื่องศิลปะเลย ผมจับจุดเนื้อหาไม่ได้เลย เพราะมีอะไรมากมายที่ไม่ตรงกับสิ่งที่เขาต้องการ... ผมคิดอย่างนั้น

“และผมก็ไม่ชอบอ่านเรื่องของตัวเองไม่สนใจ ผมเลยตั้งสมาธิไม่ได้ ส่วนใหญ่แล้วผมยังไม่เข้าใจว่าเขาต้องการอะไรอีกต่างหาก ผมรู้สึกเหมือนตกอยู่ในหลุมดำแห่งข้อมูล ที่สุดท้ายก็จะโผล่มาผิดทางอยู่ดี แล้วก็ตกแน่นอน”

ฟอล์กเนอร์ถอนหายใจอีกครั้ง ผมเริ่มสงสัยว่าเขาทำแบบนี้ที่บ้านด้วยไหมหรือเก็บไว้ทำเฉพาะในห้องทำงานนี้เท่านั้น ผมสงสัยว่าครอบครัวเขาจะรู้สึกจิดตกแบบผมหรือเปล่า “ในระบบบอกว่าคุณก็ลงวิชาแนวเดียวกันกับอาจารย์จอลลีอยู่ แต่นายไม่ได้ขอลอนวิชานั่น”

อาจารย์จอลลีเหมือนฮิปปีนิดๆ และเชื่อว่าประวัติศาสตร์ศิลปะควรเป็นสิ่งที่เราเรียนรู้และสัมผัสด้วยจิตวิญญาณ เธอไม่ชอบมานั่งให้เกรดคนจากการตีความหรือความเพลิดเพลินในการเรียน วิชาของอาจารย์จึงมีแต่สอบปลายภาคอย่างเดียว เพราะภาควิชาบังคับล้วนๆ คุณจึงไม่มีทางสอบตกถ้ามาเรียน แล้วอาจารย์ยังไม่จำกัดจำนวนนักเรียนด้วย ซึ่งหมายความว่าต่อให้ผมลงทะเบียนช้ากว่าคนอื่นก็ยังสามารถเข้าเรียนได้

ผมชอบวิชาของอาจารย์จอลลี ไม่ใช่แค่เพราะเนื้อหามันน่าสนใจจริงๆ แต่เพราะผมเข้าใจว่าอาจารย์ต้องการอะไรจากผม สิ่งที่เรียนก็นำมาใช้ในงานของตัวเองได้จริง ผมไม่เคยเดินออกจากห้องเรียนด้วยความรู้สึกสับสนหรือไร้ทิศทางเหมือนกับธอร์นตัน วิชานี้เป็นคำตอบที่ลงตัวที่สุดแต่ดันไม่เข้าเกณฑ์ “ผมเรียนได้ดีกว่าภายใต้แรงกดดันจากการสอบครับ”

ฟอล์กเนอร์เริ่มเคาะปากกากับโต๊ะอีกแล้ว “นายคุยกับศาสตราจารย์ธอร์นตันหรือยัง”

ผมอาจจะบอกว่า ศาสตราจารย์ธอร์นตันไม่สนใจเรื่องนี้มากกว่าโค้ชอีก

“เขาไม่ยอมฟังผมอธิบายครับ”

“งั้นก็กินอำนาจฉันแล้วละ” เขาพูดพลางยกโหลอย่างไม่สนใจ “นายน่าจะมาหาฉันให้เร็วกว่านี้ จะได้ช่วยอะไรได้บ้าง”

จัดระเบียบตัวเองให้ดีกว่านี้ มาหาฉันให้เร็วกว่านี้ ผมไม่รู้จะอธิบายยังไงให้คนที่ไม่ได้อยู่ในหัวเข้าใจ ว่าต่อให้มีคนลากตัวผมมาโยนไว้ตรงหน้าห้อง หรือเอาโน้ตบุ๊กมาตั้งลงตรงหน้า ผมก็ยังคงหาวิธีเลี้ยงงานนั้นจนได้อยู่ดี “จะเป็นยังไงครับถ้าผมตกวิชานี้”

ผมไม่ต้องห่วงเรื่องเกรดเฉลี่ยเลย เพราะผมเก่งในสิ่งที่ชอบ และผมก็ชอบวิชาอื่นในตารางเรียนที่เหลือของปีนี้—ถ้าลงทะเบียนวิชาที่เหลือทัน มีแคววิชานี้แหละ กับเรื่องทีฟอล์กเนอร์หมกมุ่นว่ากับต้นทิมต้องเพอร์เฟกต์เรื่องการเรียนด้วย

หลังจากอาชีพนักกีฬาของเขาต้องจบลงเพราะอุบัติเหตุที่ทำให้เขาเล่นไม่ได้ เขาก็หมกมุ่นกับการให้เราตีแผนสำรอง ไซ ในฐานะนักศึกษาที่เป็นนักกีฬา เราต้องรักษาเกรดเฉลี่ยในระดับหนึ่งเพื่อรักษาสถานะนั้นไว้ แต่สิ่งที่ฟอล์กเนอร์ต้องการสูงยิ่งกว่านั้น ผมรู้ว่าไม่มีประโยชน์ที่จะเถียง เพราะไม่เคยมีใครเถียงเขาก่อนหน้าผมแล้วจะชนะสักคน

“เราจะไม่พูดถึงเรื่องสอบตก นายเป็นหัวหน้าทีม เทิร์นเนอร์ อย่าหวังว่าจะสอบตกแล้วรักษาตำแหน่งไว้ได้ ไปหาเพื่อนมาช่วยซะ เข้ากลุ่มติวก็ได้ ไซที่ปรึกษาทางวิชาการให้เป็นประโยชน์มากกว่าการไปขอลอนวิชา... ฉันไม่สนใจ นายไปทำยังไงก็ได้ให้มันผ่าน ฉันไม่อยากได้ยินเรื่องเกรดแยะๆ อีก”

เนททำให้ทุกอย่างดูง่ายมากไปหมด ผมแอบเคืองเขานิดๆ ที่เขาทำเหมือนว่าฟอล์กเนอร์ไม่ได้โหดขนาดนี้เวลาอยู่กับสองคน ทุกคนบอกหลายครั้งว่าการได้เป็นกับต้นเป็นเรื่องมีเกียรติ แต่พอลากขาออกจากห้องฟอล์กเนอร์ ผมกลับรู้สึกเหมือนมันเป็นลูกตุ้มแขวนคอ การเป็นผู้นำไม่ใช่สิ่งที่ผมถนัดเลย ผมมีความสุขมากกว่าเวลาอยู่คนเดียว แต่ผมกำลังพยายามอย่างสุดความสามารถ ผมไม่อยากทำให้เพื่อนร่วมทีมผิดหวัง ไม่ว่าจะเนทกับริออบบี้ที่เป็นคนโน้มน้าวได้เชื่อว่าผมเหมาะกับตำแหน่งนี้

การเป็นกัปตันช่างเหมือนกับวิชาของธอร์นตัน ผมถูกคาดหวังว่าจะต้องรู้
อะไรมากมายที่ไม่มีใครเคยสอน แล้วก็ต้องยิ้มรับ เพราะอย่างนั้นผมถึงปฏิเสธใน
ตอนแรกเมื่อมีคนเสนอตำแหน่งนี้ให้ ผมคิดว่าคนอื่นจะได้ไป ผมจะได้ใช้ชีวิตต่อ
ไปตามปกติ แต่เรื่องไม่ได้เป็นแบบนั้น เนทกับริอบบี้ยังตามติดผมต่อ

พวกเขาจัดการทุกวิถี ตั้งแต่เปรียบเทียบผมกับทุกคนที่ผมเสนอว่าน่าจะเป็น
กัปตันที่ดีกว่าผมได้ ไปจนถึงการบอกว่าผมจะได้เป็นกัปตันออกก็ผิวสีคนแรกของ
เมเปิลฮิลล์ พวกเขาเลิกใช้เหตุผลข้อหลังเมื่อผมสวนกลับไปว่ามันเป็นภาพอุบาทว์
ที่สะท้อนโอกาสสำหรับคนผิวสีในวงการออกก็มากกว่า ไม่ใช่เกียรติยศแบบที่พวก
เขาพยายามให้เป็น

ยิ่งเพื่อนร่วมทีมกดดัน คนอื่นก็เริ่มด้วย พวกแม่ๆ อนาคตาเซีย... ใครต่อ
ใครต่างบอกว่ามันเจ๋งมาก แล้วพวกเขาตื่นตื่นที่จะได้เห็นผลงานของผม สุดท้าย
แม้จะยังลังเลอยู่ ผมก็ยอมรับตำแหน่ง

ปกติผมไม่ยอมแพ้อแรงกดดันจากคนอื่น แต่นี่เป็นครั้งเดียว... ดูซิว่าผลจะ
ออกมาเป็นอย่างไร ผมไม่เพียงต้องกังวลเรื่องทำให้ทั้งทีมผิดหวัง แต่ยังต้องกังวล
เรื่องทำให้ทุกคนที่ไม่ได้อยู่ในทีมผิดหวังด้วย คนที่เชื่อมั่นในตัวผม ทั้งที่ไม่ใช่
ความผิดของผมเลย ช่างยากที่มีเพื่อนและครอบครัวคอยสนับสนุนแต่ไม่ได้เตรียม
ใจรับเรื่องเลวร้ายที่สุดเมื่อไว้เลย

“สำเร็จไหม” รัสถามทันทีที่ผมขึ้นไปนั่งในรถกระบะของเขา กลางลานจอดรถที่
ว่างเปล่าหมดแล้ว

“ฉันจบเห่แล้ว”

“มันคงไม่แย่นขนาดนี้—”

“ได้ซบอกว่าฉันไม่มีสิทธิ์ถอนวิชาหรือสอบตก แล้วให้ไปหาทางออกเอาเอง”

รัสถอนหายใจ ขณะขับรถพาเราออกจากลานจอดที่ว่างเปล่า “ช่วยได้
มากเลยนะนั่น ฟังนะ มันอาจจะไม่แย่อย่างที่นายคิดก็ได้ ถ้าได้ลองฝึกมากขึ้น ฉัน

จะช่วยเท่าที่ช่วยได้ ออโรร่าก็เหมือนกัน คราวหน้าเราไปเอารถสามล้อถีบไป
พร้อมกันเลย”

ผมพินิจหัวกับกระຈรรถตอนรถจอดติดไฟแดง นั่งคิดว่าจะพูดอย่างไรให้ดู
เหมือนคนสติหลุด ถ้าไม่มีเงื่อนไขพร้อมเพรียงสมบูรณ์แบบสักสิบอย่างมาช่วย
ให้ผมรู้สึกตื่นเต้นกับการจัดตารางเรียน ผมก็คงอยู่ในสภานี้อีกรอบตอนเดือน
มกราคม “ขอบใจนะ”

“ไม่เป็นไร รอที่อยู่ที่บ้านกับร็อบบี้ รอพวกเรายู่ แต่ถ้านายอยากได้ความ
สงบ เราไม่ไปก็ได้” เขาพูดเบาๆ ตอนเราเลียวเข้าแม่เปิลอเวนิว “ฉันไม่ว่าอะไร”

ผมชอบอยู่กับรัส เพราะเขาดูเหมือนจะอ่านอารมณ์คนได้โดยไม่ต้องพูด
คิดว่าทักษะนี้น่าจะมาจากการอยู่ในสภาวะหวาดกลัวตลอดเวลาเมื่อโตมากับพ่อ
ที่ไม่ค่อยน่าอยู่ด้วย แต่คงไม่เหมาะที่จะถามเขาตรงๆ ว่าเขาเห็นด้วยกับผมไหม
โดยเฉพาะตอนที่พ่อของเขา กำลังพยายามปรับปรุงตัวอยู่ และรัสก็พยายามให้
โอกาสพ่อพิสูจน์ตัวเอง

“ไม่ต้องไปไหนหรอก ฉันชอบออโรร่า”

ผมเงยหัวออกจากกระจกจนทันได้เห็นรอยยิ้มจางๆ บนหน้าเขา “เธอก็ชอบ
นายเหมือนกัน”

รัสเปลี่ยนไปมากในช่วงฤดูร้อนตอนไปทำงานในค่ายพักแรม เขาเจอกับ
แฟนที่นั่น เขากล้าลุกขึ้นเผชิญกับปัญหาติดการพนันของพ่อ และแม้ว่าเขาจะไม่มี
วันเป็นคนเสียงดังที่สุดในห้อง แต่เขาก็มุ่งมั่นใจมากขึ้นกว่าเดิม

ส่วนออโรร่า เธอไม่ใช่คนที่ผมคาดว่าจะคบกับรัส แต่ผมคิดว่าเป็นเรื่อง
ดี รัสชอบเธอเพราะเธอเป็นคนมีน้ำใจและใจกว้าง เขาคิดว่าตัวเองเป็นตัวเลือก
ที่สองมาตลอดก่อนจะเจอเธอ แต่เขาเป็นที่หนึ่งของเธอ และผมไม่ได้ไปเอง
เพราะเธอบอกทุกคนที่ยอมฟังอย่างชัดเจนว่าเขาเป็นที่หนึ่งของเธอ จนในหัวเขา
ไม่เหลือความสงสัยเลยว่าเขาคำคัญสำหรับออโรร่า เพราะเธอบอกเขา และให้
ตายเถอะ เธอเสียงดังฟังชัดมาก

ผมไม่ค่อยชอบเปรียบเทียบเพื่อน เพราะพวกเขาต่างกันไปคนละแบบ แต่

เธอเป็นคนเดียวที่ไม่คุยเรื่องฮอกกี้กับผม ซึ่งทำให้เธอขึ้นมาอยู่อันดับต้นๆ ในลิสต์คนโปรดของผม เพราะรู้สึกเหมือนตอนนี้ทุกคนจะถามผมแต่เรื่องนี้

แค่พยายามนึกว่ามีคนถามเกี่ยวกับความสนใจเรื่องอื่นของผมนอกจากฮอกกี้เมื่อไหร่ก็ทำให้เวลาเดินทางผ่านไปอย่างรวดเร็ว รัสจอตลอดข้างรถของแฟน

ออโรว่าเงยหน้าขึ้นมองเมื่อผมเปิดประตูหน้า แต่สายตาเธอมองผ่านผมไปทันที รอยยิ้มกว้างแผ่ทั่วใบหน้าเมื่อเห็นรัส ผมรู้สึกเหมือนเราส่งแฟนสาวกลุ่มที่แล้วกลับบ้านไปได้ไม่เท่าไร แล้วเราก็ได้คนใหม่เข้ามาแทนทันที

ออโรว่าสวยแบบที่คนส่วนใหญ่ชอบ ส่วนสูงและรูปร่างปานกลาง ผิวขาวอมแทน ตาสีเขียว ผมบลอนด์—แต่ผมคิดว่าเธอไม่น่าจะเป็นแบบสำหรับวาดรูปที่น่าสนใจนัก

รัสหลงเธอมากอย่างเห็นได้ชัด แต่ทั้งสองคนพยายามไม่จู้จี้กัน ประเจิดประเจ้อ ซึ่งผมรู้สึกขอบคุณ ผมชอบตอนอนาสตาเซียมาอยู่ที่นี้ แต่เธอควรโดนตั้งข้อหาก่อกวนความสงบ

“เป็นอะไรหรือเปล่า เฮนรี” ออโรว่าถามตอนผมทิ้งตัวลงบนเก้าอี้เอนฝั่งตรงข้าม “วันนี้นายดูเหม่อลอยเป็นพิเศษ เหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ แบบศิลปินผู้ทุกข์ทรมานอะไรแบบนั้น”

“ได้ซู้แล้วว่าฉันได้เฝยเรียงความเรื่องการปฏิวัติฝรั่งเศส” ผมตอบขณะมองรัสที่โน้มตัวไปจูบผมบนเธอ

“โห แย้ง เสียใจด้วย แล้วนายลองหว่านเสน่ห์ใส่เขาหรือยัง” เธอถาม

“ฉันไม่รู้วิธีหว่านเสน่ห์ใส่ใครแบบตั้งใจเลยด้วยซ้ำ ถึงรู้ได้ซึกก็มีภูมิด้านทานพอจะต่อต้านเพื่อจะได้ลงโทษฉันอยู่ดี เขาคิดว่าฉันควรมีพลังวิเศษด้านวิชาการ เพราะฉันจับไม้ฮอกกี้มาตั้งแต่สิบห้าปีก่อน”

“แต่ฉันว่านายมีเสน่ห์มากเลยนะ” เธอยิ้ม

“ไหนใครมีพลังวิเศษ” ร็อบบี้เข็นรถออกจากห้องนอน เขาหยุดรถเข็นไว้ระหว่างโซฟากับเก้าอี้เอน แล้วก็จ้องตรงมาที่ผม “ฟอล์กเนอร์โทรมา ชัดเลยว่าเป็นความผิดฉันที่นายไม่ได้ลงทะเบียนเรียนตรงเวลา เพราะชัดเลยว่าคุณมีญาณทิพย์

ฉันต้องรับผิดชอบที่นายม้าแต่ไปไกลไกลอยู่แคลิฟอร์เนียตลอดฤดูร้อนแทนที่จะให้ความสำคัญกับการศึกษา ทั้งที่ฉันเองก็ยุ่งอยู่กับการเรียนจบ แคมมอยู่คนละรัฐด้วย”

อยู่กับเพื่อนก็ได้อยู่ออก แต่การอยู่กับเพื่อนที่เป็นผู้ช่วยโค้ชไปด้วยบางทีก็ไม่ได้เยี่ยมเท่าไร และบางทีที่ที่ว่าคือตอนนี้ ที่ผมหนีฟอล์กเนอร์ไม่พ้นแม้แต่ในบ้านตัวเอง เพราะเขาแค่โทรหาหรือบปี้ก็พอ

“เวอร์ไปแล้ว” ผมบ่นในลำคอตอนรีบป๊ยกตัวขึ้นนั่งบนเก้าอี้เอนข้างผม ผมไม่ได้ไปไหนและไม่ได้บอกโค้ชเรื่องฤดูร้อน ไม่ได้ตั้งใจด้วยซ้ำ ผมคิดว่าอาจจะรู้สึกเหงาบ้าง ตอนที่ทุกคนกลับบ้านหรือไปทำงานกันหมด

ก่อนหน้านั้นผมไม่เคยนึกถึงมันในแง่ไหนเลยจนกระทั่งอนาสตาเซียถามขึ้นมา ผมถึงรู้ว่าว่าอันที่จริงแล้วผมแค่หาอะไรทำให้ยุ่งเข้าไว้จนกว่าพวกเพื่อนจะกลับมา ผมชอบอยู่คนเดียว ออกจะชอบมากกว่าด้วยซ้ำ แต่ฤดูร้อนนี้ทำให้ผมพบว่ามันก็มีขีดจำกัดเหมือนกัน

แถมผู้หญิงก็ชอบผมกันจะตาย แล้วผมก็ชอบความสนุกแบบไม่ผูกมัด

รีบป๊ยี่สายหน้า ปีบสันจุมุกตัวเอง “ช่วยชีวิตฉันหน่อย ไอ้คาสโนวา ช่วยจดจ่อกับการช่วยไม่ให้ฉันโดนฟันปืนนี้แทนที่จะไปฟันคนอื่นหน่อย ยังไงนายก็เป็นผู้นำสูงสุดของทีมแล้ว นายต้องเป็นผู้นำด้านศีลธรรม เกียรติยศ และเรื่องบ้าบอเรื่องอื่นด้วย”

ผมไม่คิดว่าเขาจริงจังหรือก รีอบปี้เป็นพวกหัวเราะก่อนทุกทีเวลาพูดอะไร ประชดประชันที่เขาไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นจริง แต่มันก็ยังทำให้รู้สึกเสียวแปลบตรงท้ายทอยอยู่ดี “สิ่งเดียวที่ผมรู้ตอนนี้คือผมไม่รู้วิธีเป็นผู้นำเลยสักนิด”

รัสนั่งเอนตัวมาข้างหน้า มองตรงมาที่ผม “แต่นายก็ทำได้ดีฉิบหายเลยนะ สำหรับคนที่อ้างว่าไม่รู้ว่าจะกำลังทำอะไรอยู่ นายเก่งทุกอย่างวะ เฮนรี่”

“ยกเว้นเรื่องการปฏิวัติ” ออโรราแทรก

“แม่งนำหงุดหงิดนะ ถ้าจะพูดกันจริงๆ ฉันคงนำรำคาญเป็นบ้าถ้าฉันเก่งทุกอย่างตั้งแต่ครั้งแรกที่ลอง” รีอบปี้เสริม “แค่ตั้งสมาธิๆ เดี่ยวนายก็ทำได้”

“ใครบอกว่าคุณไม่นำรำคาญ” รัสพูด แล้วรีบยกมือกันหมอนที่ลอยมาทาง

เขากับออโรรา

“จ้ะเราไปหาหนังสือเกี่ยวกับภาวะผู้นำดีไหม” ออโรราพูดขณะเลื่อนตัวมาชิดขอบโซฟาเหมือนรัสเซีย ทำให้ผมอยากถอยเก้าอี้ตัวเองไปข้างหลังเพื่อให้เราห่างกันอีกหน่อย “อาทิตย์นี้ฉันไม่ไปชมรมหนังสือ เพราะเป็นแค่การพบปะทำความรู้จักกัน ฮัลลีย์เป็นพวกคลั่งเจิน ออสเตนจนฉันร่วมด้วยไม่ไหว แต่ฉันยังไม่เคยแวะร้านเอนแซนธ์เลย ก็เลยว่าจะแวะไปทักทายเธอสักหน่อย... ทำไมมองฉันแบบนั้น”

รัสเซียหาวเราะเบาๆ ข้างเธอ แต่ผมยังนั่งมองเธอด้วยสีหน้าว่างเปล่า “ฉันไม่เข้าใจที่เธอพูดเลยสักคำ”

“เอนแซนธ์ไง” เธอพูดทวน เหมือนจะช่วยให้ทุกอย่างกระจ่างขึ้น “ร้านหนังสือเปิดใหม่ใกล้ร้านเคนนี่ส์ อยู่ข้างบาร์นาขนลุกที่รัสเซียเคยทำงาน แล้วตอนนี้กลายเป็นบาร์ไวน์ไปแล้วนะ”

เธอกำลังพูดภาษาฝรั่งเศสอยู่แน่ๆ “ไม่รู้จักเลย”

ออโรราของชั้นทันที เสียงเริ่มสูงขึ้น “เราเพิ่งขับรถผ่านร้านนั้นเมื่อสองวันก่อนเอง! ฉันยังพูดด้วยว่า ดูลิ คนเต็มร้านเอนแซนธ์เลย!”

“เธอพูดอะไรตั้งเยอะเยอะ ออโรรา ฉันไม่ได้ฟังตลอดหรอก” ผมยอมรับตรงๆ “ฉันตั้งสมาธิเวลาเธอขับรถไม่ค่อยได้ ฉันกลัวตายจนไม่ได้คิดเรื่องอื่นเลย”

เธอพืดพืด พวกผู้ชายหาวเราะ แต่ผมไม่ได้พูดเล่น “ฮัลลีย์ คนที่เคยจัดชมรมหนังสือที่เดอะเน็กซ์แซปเตอร์ไร เธอกำลังจะเริ่มชมรมหนังสือแนวโรแมนติกล้วนๆ ที่เอนแซนธ์ ซึ่งก็คือร้านหนังสือใหม่ที่เราขับรถผ่านนั่นแหละ ฉันไม่ไปเพราะไม่ชอบหนังสือที่พวกเขาเลือก แล้วมันก็เป็นแค่กิจกรรมแนะนำตัวสำหรับคนที่ไม่เคยมาชมรมหนังสือเฉยๆ แต่ฉันอยากไปทักทายเธอกับดูร้านสักหน่อย”

“แล้วทั้งหมดนี้มันเกี่ยวอะไรกับการที่ฉันสอบตก แล้วต้องเปลี่ยนตัวตนเพื่อหลบหนีนี้ล ฟอล์กเนอร์เธอ”

“บทสนทนานี้ทำให้คุณภาพชีวิตฉันถดถอยอย่างหนักเลย” ร็อบบี้คราง “นายสองคนช่วยสรุปกันซะทีได้ไหม เหมือนกำลังดูมนุษย์จากดาวคนละดวงพยายามสื่อสารกัน”

ออโร่าเงยหน้ามองเพดาน บ่นพึมพำเบาๆ ก่อนจะหันไปชูนิ้วกลางให้รีอบบี้ แล้วก็หันกลับมาสนใจผม ปิดปอยผมออกจากหน้า “เฮนรี อยากไปร้านหนังสือกับฉันไหม ไปซื้อหนังสือที่ช่วยให้นายเรียนรู้เรื่องราวของผู้นำมาขึ้นใจ นายจะได้เป็นกัปตันที่ดีขึ้น”

“ไม่ละ”

รีอบบี้กับรัสซำก้าก ผมไม่เข้าใจว่ามันตกลงตรงไหน

“ทำไมละ เอมิเลียไปเรียนเต้น ป๊อปก็กั๊ดิดูระ ฉันไม่ออกไปคนเดียวนี่”

“เธอฟังที่ฉันพูดบ้างไหม ฉันต้องหาทางสร้างปฎิหาริย์อยู่ พาร์สไปสิ”

เธอเขี่ยซีโครงรัสเบาๆ เขาหยุดหัวเราะทันที “รัสต้องไปกินข้าวกับพ่อแม่ คินนี่ นี่อาจจะช่วยได้นะ! ถ้านายไปกับฉัน ฉันจะเลี้ยงมิลค์เชคนายแก้วหนึ่ง”

“ไม่ละ ขอขอบคุณ”

“แล้วก็เฟรนช์ฟรายส์ราดซอสเนื้อด้วย”

“ก็ได้” ผมตอบ ไม่ใช่เพราะอยากไป แต่เพราะอยากเป็นเพื่อนที่ดีให้เธอ “แต่คราวนี้ฉันไม่เอาเนื้อปลอมนะ แล้วฉันจะนับถอยหลังจนกว่าเธอจะเลื่อนรถออกจากป้ายหยุดรถได้ อันที่จริง ช่างเหอะ ฉันขับเองดีกว่า ไปๆ ให้เสร็จๆ ซะที”

บทที่ 3

อัลลี

มีความเป็นไปได้สูงมากว่าฉันกำลังเห็นภาพหลอน เพราะตอนนี้มีผู้ชายหล่อจนนำตักใจกำลังกินคุกกี้อำหรับรับแขกที่ฉันเตรียมไว้อยู่

หลังจากจัดเก้าอี้เป็นครึ่งวงกลมเรียบร้อยแล้ว ฉันเข้าไปในห้องเก็บของแคบลิบลิบนาที่เพื่อนแก้อีที่เหลื่อ พอกลับออกมา เขาก็อยู่ตรงนั้นแล้ว

หรืออาจจะอยู่... ก็เป็นไปได้ ขึ้นอยู่กับว่าภาพหลอนนั้นมีจริงหรือหลอก

การตั้งชมรมหนังสือใหม่ทำเอาประสาทฉันตั้งเปรี๊ยะไปทั้งวัน นี่ยังไม่นับเรื่องที่ฉันอัดคาเพื่อนเข้าไปกินขนาดด้วย เมื่อเทอมที่แล้วฉันตอบปฏิเสธไปในวันที่เจ้าของร้านแอนแซนซ์ขอให้มาช่วยทำชมรมหนังสือ เพราะฉันคิดว่าการทำสองชมรมพร้อมกันน่าจะหนักเกินไป แต่ในชั่วขณะที่ความคิดบ้าเลือดอย่าง ฉันจะแสดงให้นายเห็น วิล เอลลิงตัน! แวบขึ้นมา เมื่อเจอเจ้าของร้านอีกครั้งในคืนเปิดร้าน ฉันจึงบอกเธอว่าตอนนี้ฉันว่างแล้ว นั่นหมายความว่าสองสัปดาห์หลังจากที่ฉันกับวิลเลิกกัน ฉันต้องวิ่งวุ่นเพื่อพยายามไม่ให้โครงการนี้พังพินาศ

งานรอบแรก “ของจริง” จะจัดในสัปดาห์หน้า แต่พอฉันเริ่มโพสต์เกี่ยวกับชมรม คนที่สนใจจะเป็นสมาชิกหลายคนเรียกร้องให้มีนัดเปิดตัวเล็กๆ กันก่อน เพื่อลองดูว่าบรรยากาศจะเป็นอย่างไร ฉันจึงเลือกหนังสือที่คนส่วนใหญ่ชอบกว่าอ่านแล้ว เพื่อทุกคนจะได้มีอะไรคุยกัน

ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากสถานการณ์ทั้งหมดแล้ว การที่ฉันจะเห็นภาพหลอน

ก็ดูไม่ใช่เรื่องเหลือเชื่ออะไรเลย ถึงอย่างนั้นก็ต้องยอมรับว่า ถ้านี้เป็นภาพหลอนจริง จินตนาการของฉันคงเล่นใหญ่และพาฉันไปไกลกว่าที่เคยแน่นอน

เมื่อเขานั่งลงและหยิบหนังสือเล่มหนึ่งจากกองของมันข้างๆ แก้อี้ แม้จะยังไม่มั่นใจนัก แต่ฉันก็ฟันธงว่าเขามีตัวตนอยู่จริง ซึ่งนำไปสู่ปัญหาถัดไปนั่นคือการแนะนำตัว

ส่วนที่ฉันไม่ชอบที่สุดของชมรมหนังสือคือช่วงแนะนำตัว ไม่ชอบมาตลอดตลอดชีวิต เมื่อก่อนฉันจะคอยฟังเกรย์สัน หรือเมื่อสมัยวัยรุ่นฉันก็จะให้วิลช่วยเป็นคนแนะนำตัวให้แทน แม้แต่พวกจิจี้กับเมซี่ น้องสาวของฉันก็ยุ่งเรื่องนี้กว่าฉันมาก

แต่ที่นี่คือที่เดียวที่พวกเขาไม่สามารถมาช่วยฉันเรื่องการเข้าสังคมได้ ไม่ใช่ว่าฉันคุยกับคนไม่เป็น ฉันแค่ไม่รู้จะเริ่มยังไง และพอได้เริ่ม ตลอดการสนทนาฉันก็จะกังวลตลอดว่าตัวเองกำลังสร้างความประทับใจที่ได้อยู่หรือเปล่า ฉันไม่อยากจะเรียกตัวเองว่าเป็นคนขี้อาย ฉันแค่อยู่กับคนที่เสียงดังและมีบุคลิกที่โดดเด่นมาตลอดชีวิต มันทำให้ฉันไม่มีโอกาสอย่างเป็นเรื่องเป็นราวที่จะฝึกฝนตัวเองให้สร้างความมั่นใจได้ในสถานการณ์แบบนี้

อย่างไรก็ตามหนังสือเป็นสิ่งที่ทำให้ทุกคนเท่าเทียมกันได้เป็นอย่างดีเยี่ยม ฉันแค่ต้องจำไว้ให้ขึ้นใจว่าทุกคนมาที่นี่ด้วยจุดประสงค์เดียวกัน

โชคดีที่เขาจดจ่อกับการอ่านปกหลังของหนังสืออยู่เงียบๆ ตรงมุมห้อง จนไม่ทันสังเกตเห็นวิกฤตความมั่นใจเล็กๆ ของฉัน ยิ่งฉันจ้องเขานานขึ้นเพื่อคิดว่า จะพูดอะไร ไม่ใช่เพราะอยากทำตัวน่าขงลูก ฉันก็ยังเริ่มรู้สึกคุ้นๆ ว่าเคยเจอเขาที่ไหนมาก่อน

จังหวะนั้นเองเขาเอนตัวฟังแก้อี้เพื่อเอื้อมหยิบคุกกี้อีกชิ้นจากโต๊ะ ชายเลื้อยยึดของเขาลอยขึ้นจนเผยให้เห็นผิวสีน้ำตาลอ่อนบนหน้าท้องแน่นปึกเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ

เขาไม่ใช่เพื่อนบ้านของฉันแน่นอน เพราะรอบบ้านฉันมีแต่เหล่าพลเมืองสูงอายุ

เขาไม่ได้เรียนวิชาเอกเดียวกับฉันแน่นอน เพราะฉันไม่มีทางเลือกเขาแน่
ฉันไม่ไปปาร์ตี้ ตัดตัวเลือกนั้นทิ้งได้

เขาไม่ได้มากับใคร เพราะดูท่าทางไม่น่าจะเป็นแฟนของใคร

เขาอาจเป็นนายแบบ ฉันอาจเคยเห็นเขาตามบิลบอร์ดโฆษณา เขามีโครง
หน้าแบบนั้น *โอ๊ย คุณพระคุณเจ้า* คมสันแต่ก็ละมุนในเวลาเดียวกัน ฉันรู้ว่ามันฟังดู
ขัดแย้ง แต่มันเป็นคำอธิบายที่เข้ากันได้เหมาะสมเจาะกับใบหน้าของเขา ผมหยิก
สีน้ำตาลแดงตัดสั้น ขนตาต่างอนเรียงสวยล้อมดวงตาสีน้ำตาลเข้มทาบทาบบนแก้ม
เมื่อเขามองฉัน ริมฝีปากอímคลี่เป็นรอยยิ้มอ่อนคลาย เตียววะ ตอนที่เขามองฉัน
ตอนที่ เขา มอง ฉัน

อาจเพราะจินตนาการ... หรือเพราะคาเพอีนก็ได้ แต่ฉันมั่นใจมากกว่าเขายิ้ม
มุมปากให้ฉัน ฉันไม่เคยหลบตาใครเร็วขนาดนี้เลยในชีวิต

“หวัดดี!” ฉันโผล่ออกมาขณะรีบเดินข้ามพื้นไม้แข็งไปหาเขา “ยินดีต้อนรับ
สู่ชมรมหนังสือค่ะ!”

พระเจ้า... พอมองใกล้ๆ แล้วเขาดูหล่อกว่าเดิมอีก! ตอนนี้นั้นยิ่งมั่นใจใน
ทฤษฎีที่ว่าเขาเคยขึ้นบิลบอร์ดโฆษณาแน่ๆ ฉันตัดสินใจในเสี้ยววินาทีขณะเดินไป
หาเขาว่าจะไม่จับมือเขา—ไม่ใช่แค่เพราะมันหมายความว่าฉันต้องจับมือกับคนอื่น
ทุกคนที่เข้ามาที่นี่ และมันยังรู้สึกพิลึก สิ่งที่ดีนค่อยๆ รู้ตัวคือสมองของฉันกำลัง
ตื่นจากหลับลึกและเพิ่งจำได้ว่าโลกนี้ยังมีผู้ชายคนอื่นอยู่ และบางคนก็ดูเหมือน
นายแบบ ฉันยิ้มต้อนรับเขาอย่างอบอุ่นที่สุด และ... พระเจ้า ฉันรู้สึกจริงๆ ว่าเคย
เจอเขาที่ไหนมาก่อน “ฉันชื่อฮัลลี”

“เฮนรี”

“หวัดดี...” *เมื่อกี้ฉันก็พูดไปแล้ว* “เราเคยเจอกันมาก่อนหรือเปล่า”

“ไม่เลย ถ้าเคยฉันต้องจำเธอได้แน่” เขาตอบ ตลกดีเพราะฉันก็อยากพูด
แบบเดียวกับเขาเหมือนกัน แต่ก็ยังนึกไม่ออกว่าที่ไหน “อยากให้ช่วยจัดเก้าอี้ไหม”

“ฉันทำคนเดียวจนชินแล้ว ไม่ต้องห่วง” ฉันตอบ เฮนรีไม่สนใจที่ฉันพูด เขา
ลุกขึ้นและเริ่มจัดเก้าอี้ยู่ดี ฉันจึงทำตาม แม้ว่าจะเป็นที่นั่งของฉันตั้งแต่แรกแล้ว

ก็ตาม ตอนนี้องทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่านี่อาจเป็นการต้อนรับสมาชิกเข้าร่วมกลุ่มที่หายที่สุดของฉัน *พูดอะไรสักอย่างสิ ฮัลโล!* “นายเป็นแฟนนิยายโรแมนซ์หรือ”

“นี่เธอกำลังชวนฉันเดทเธอ” เขาถามกลับ แก้อี้ที่ฉันถืออยู่หลุดมือหล่นกระแทกพื้น

“หา ไม่ใช่ซะ!” ฉันรีบตอบ เสียงสูงปรี๊ดขึ้นมาอีกหลายคีย์

“น่าเสียดาย” ถ้าเมื่อกี้ฉันยังไม่หน้าแดง ตอนนี่ก็คงแดงแล้วแน่ๆ “ฟังดูเหมือนเธอกำลังจีบฉันอยู่เลย”

มะเหือเทศพันธุ์ไหนก็ยังไม่แดงเท่าหน้าฉันตอนนี้ “ไอ้ ตายแล้ว โทษที ฉันแค่ถามรสนิยมการอ่านของนายนะ”

เขาเดินไปทางห้องเก็บของเพื่อไปหยิบแก้อี้เพิ่ม แล้วหันมองมาทางฉัน “ฉันไม่มีแนวที่ชอบหรอก จะเป็นแนวลองอ่านดูว่ามันถูกใจไหมมากกว่า”

“อ้อ งั้นนายอยากจะทำลองอ่านนิยายโรแมนซ์หรือ”

“เปล่า” เขาตอบขณะลากแถวแก้อี้ไปได้สบายๆ เหมือนมันไม่มีน้ำหนัก

“เข้าใจละ” ที่จริงแล้วไม่เลย นี่อาจจะเป็นเรื่องที่ฉันเข้าใจน้อยที่สุด ฉันนั่งลงบนแก้อี้ที่เขาเพิ่งลุกออกไป แล้วหยิบหนังสือปกแข็งจากกองข้างแก้อี้ขึ้นมาดู มันเป็นหนังสือเกี่ยวกับภาวะผู้นำ “ถ้านายมาร่วมชมรมเพื่อคุยเรื่องหนังสือแนวพัฒนาตนเองล่ะก็ ขอโทษด้วยนะ แต่ชมรมนี้เป็นชมรมนิยายโรแมนซ์โดยเฉพาะนะ ลองไปเข้าชมรมที่เดอะเน็กซ์เซปเตอร์ก็ได้ ฉันไม่ได้ดูแลที่นั่นแล้ว แต่ที่นั่นมีการเปลี่ยนแนวและธีมของหนังสือไปเรื่อยๆ คนใหม่ที่มาดูแลก็น่ารักมาก”

“ฉันไม่ได้จะมาเข้าร่วมชมรม แฟนของรูมเมตฉันลาทำให้มาที่นี่เพื่อซื้อหนังสือเกี่ยวกับการเป็นผู้นำที่ดีขึ้น เธอเชื่อว่ามันจะแก้ปัญหาคีวิตของฉันได้หมด ฉันไม่คิดว่าเธอจะพูดถูกหรอก แต่เธอหว่านล้อมได้นำเชื่อถือมาก ตอนนี่ฉันเลยแค่มาหาที่นั่นรอเฉยๆ จนกว่าเธอจะเลือกหนังสือเสร็จ”

มิน่าเขาถึงคิดว่าฉันจะจีบเขา “ดูเหมือนฉันจะเข้าใจผิดอย่างแรงเลยขอโทษนะ เราเป็นชมรมใหม่ วันนี้เป็นกิจกรรมละลายพฤติกรรมนะ ฉันก็เลย

เอ่อ... คิดไปเอง”

“การละลายพฤติกรรมเป็นหนึ่งในเรื่องที่ผมชอบน้อยที่สุด” เขานั่งลงบนเก้าอี้ข้างฉัน ฉันจดจ่อกับบทหนังสือมันเงาในมือเขาแทน “แต่เธอไม่ต้องขอโทษหรอก”

“แล้วนายต้องเป็นผู้นำเรื่องอะไร” ฉันถามพลางหยิบหนังสือเล่มถัดไปจากกองหนังสือของเขาขึ้นมาดู “เป็นผู้นำที่ดีขึ้นเรื่องอะไร”

ฉันจำหนังสืออัตชีวประวัติเล่มนี้ได้ เพราะวิลเคยมีเล่มเดียวกันในห้องนอน ฉันนั่งย่นหน้ามองเฮนรีแล้วทุกอย่างก็เข้าล็อก “ฮอกกี้” เราพูดขึ้นพร้อมกัน

เขาขมวดคิ้ว รอยย่นเล็กๆ ผุดขึ้นตรงหว่างคิ้ว ฉันวางหนังสือลงบนกองเดิมพยายามสลัดความรู้สึกไม่สบายใจที่รบกวนใจออกไปแล้วฝืนพูดออกมา “ขอโทษนะ เพิ่งนึกออกว่าเคยเห็นนายจากเกมฮอกกี้ แพน-เอ่อ แพนเก่าฉันเคยแข่งกับนาย นั่นแหละ มีนาฉันเลยคิดว่าเราเคยเจอกันแล้ว”

“ใครคือแฟนเก่าของเธอ”

ท้องฉันหล่นวูบ เพราะไปไงมาไงฉันถึงโยงเรื่องนี้มาเกี่ยวกับวิลได้ “ฉันเสียมารยาทใหม่ที่พูดถึงแฟนเก่า โทษที ฉันยังใหม่กับสถานะ ‘แฟนเก่า’ อยู่นะ”

“ไม่รู้สิ การเดดไมโซสโตร์ฉัน” เขาพูดแบบสบายๆ

“วิล เอลลิงตัน” ฉันตอบ “เขาเรียนที่—”

“ซานติเอโก ฉันรู้จักเขา” ท้องฉันหล่นวูบรอบสอง ถ้าเกิดเขาไปบอกวิลว่าฉันพูดถึงละ จะทำให้ฉันดูเป็นพวกผูกใจเจ็บหรืออะไรไหม นี่แหละสิ่งที่เกิดขึ้นเวลาฉันต้องเข้าสังคมโดยไม่มีคนคอยช่วย “เขาไม่ได้เก่งอย่างที่ตัวเองคิดหรอก”

ฉันหลุดคำพริต แบบหลุดออกมาจริงๆ เห็นได้ชัดว่าร่างกายคงยังไม่รู้ว่าจะจัดการอย่างไรกับความตกใจจากคำพูดนั้น “โทษทีนะ!”

“เธอขอโทษเก่งจัง ทั้งที่ไม่ต้องเลยก็ได้นะ”

“มันชินนะ... คือฉันไม่เคยได้ยินแบบนี้มานานมากก่อน ฉันกับวิลรู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก และสิ่งที่ฉันได้ยินมาตลอดสิบปีก็คือเขาเยี่ยมยอดขนาดไหนและจะต้องเป็นดาวเด่นของเอ็นเอชแอลในอีกไม่กี่ปี”

เฮนรีเบิกตากว้าง ความเหลือเชื่อบดบังใบหน้าสุดหล่อเหลา “เขาเล่นด้วย
อิโก้เหมือนคนที่ได้ยินคำพูดแบบนั้นมาตลอดชีวิต ฉันเคยแข่งกับเขา บอกเลยว่า
มันไม่จริงสักนิดเดียว”

ฉันไม่รู้จะตอบสนองอย่างไร ฉันไม่เคยได้ยินใครพูดอะไรใดๆ เกี่ยวกับวิล
เลยนอกจากเกรย์สัน ฉันมักจะคิดว่าเพราะเขาเป็นแค่พี่ชายคนโตที่หวงน้องสาว
วิลเป็นลูกรักของใครต่อใครมาตลอด และเพราะเราตกลงกันไว้ว่าจะยังเป็นเพื่อน
หลังจากเลิกกัน ฉันจึงไม่ควรดีใจที่ได้ยินคนอื่นพูดถึงเขาในแง่ลบ แต่ฉันก็ดีใจ คิดว่า
จากบทสนทนาสุดท้ายของเรา ฉันคงมีสิทธิ์จะรู้สึกไม่เป็นมิตรกับเขาในตอนนี้ “ดี
ที่ได้รู้นะ”

“เธอควรมาดูฉันแข่ง ฉันเก่งกว่าแฟนเก่าเธอเยอะ”

ก่อนที่ฉันจะได้ตอบ—ซึ่งก็ใช่ว่าฉันจะเตรียมคำตอบอะไรไว้—ก็มีเสียง
ฝีเท้าขึ้นบันไดมาขัดจังหวะพอดี “นี่ก็ไม่ถึงเลยนะว่านายจะชอบ *Pride and
Prejudice*” เสียงเธอพูดขณะเดินมาทางเรา ฉันเกือบจะโพล่งออกไปว่า *ห* ออกมา
ดังๆ แล้ว ก่อนที่จะรู้ว่าเธอไม่ได้พูดกับฉัน

ออโรว์รา โรเบิร์ตส์ เป็นคนที่ดูราวกับว่ามีคนซื้อตุ๊กตาบาร์บี้สโตร์มาลึน
มาซุบให้มันมีชีวิต เธอสวย มั่นใจ และตลก แม้เราจะเห็นต่างกันมากเรื่องหนังสือ
แต่นอกนั้นเธอเป็นคนน่ารักมาก ตารางเรียนของเราแทบจะเหมือนกันทุกเทอม
ตั้งแต่ปีหนึ่ง แม้ฉันจะเจอเธอนอกห้องเรียนแค่ที่ชมรมหนังสือ แต่เธอก็พยายาม
ใจดีกับฉันเสมอ

เธอยังส่งข้อความดีๆ มาตอนฉันโพสต์ว่าไม่ได้ทำชมรมหนังสือที่เดอะ
เน็กซ์แซปเตอร์แล้ว และส่งข้อความที่ดีกว่านั้นตอนฉันโพสต์ว่าจะเริ่มตั้งชมรม
หนังสือแนวโรแมนซ์ที่เอนแซนธ์ ฉันคิดเสมอว่าเราน่าจะเป็นเพื่อนกันได้ ถ้าไม่
ติดที่วิลเคยบอกว่า ผู้หญิงสวยๆ อย่างเธอคงอยากคบแต่เพื่อนที่มีปัญญาใช้ชีวิต
หรูหราได้เหมือนกัน

“หว่าดี ฮัลลี” เธอทักอย่างร่าเริง ก่อนจะเท้าเอวจ้องหน้าเฮนรี “ฉันนึกว่า
นายทิ้งฉันไว้ที่นี่แล้วซะอีก นึกว่าต้องโทรให้รัสมาร์กลับแล้ว”